

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Brandes, Edvard.

Titel | Title:

Asgerd : Skuespil i 3 Akter.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : P. G. Philipsens Forlag, 1895

Fysiske størrelse | Physical extent:

224 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

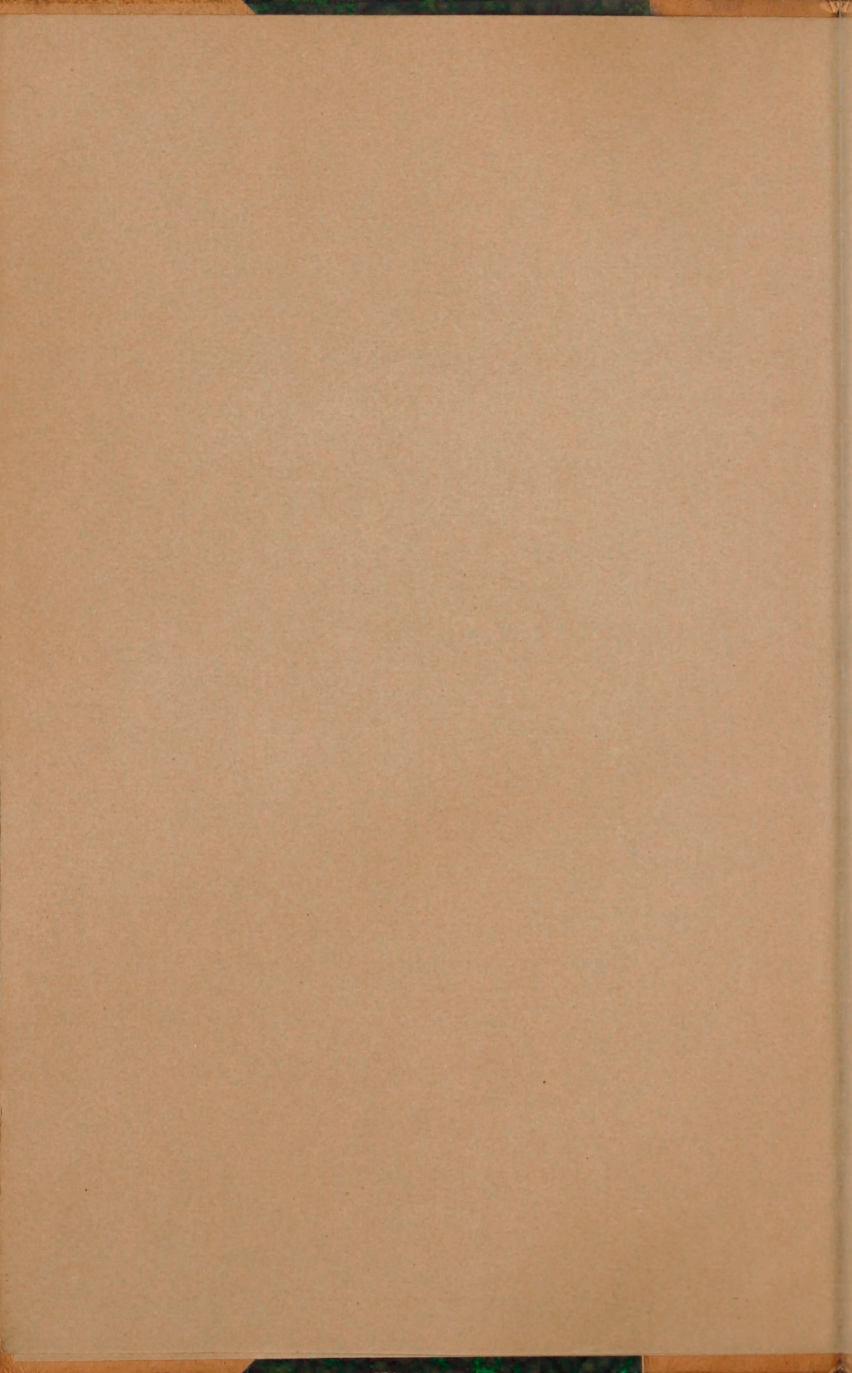
55. - 42

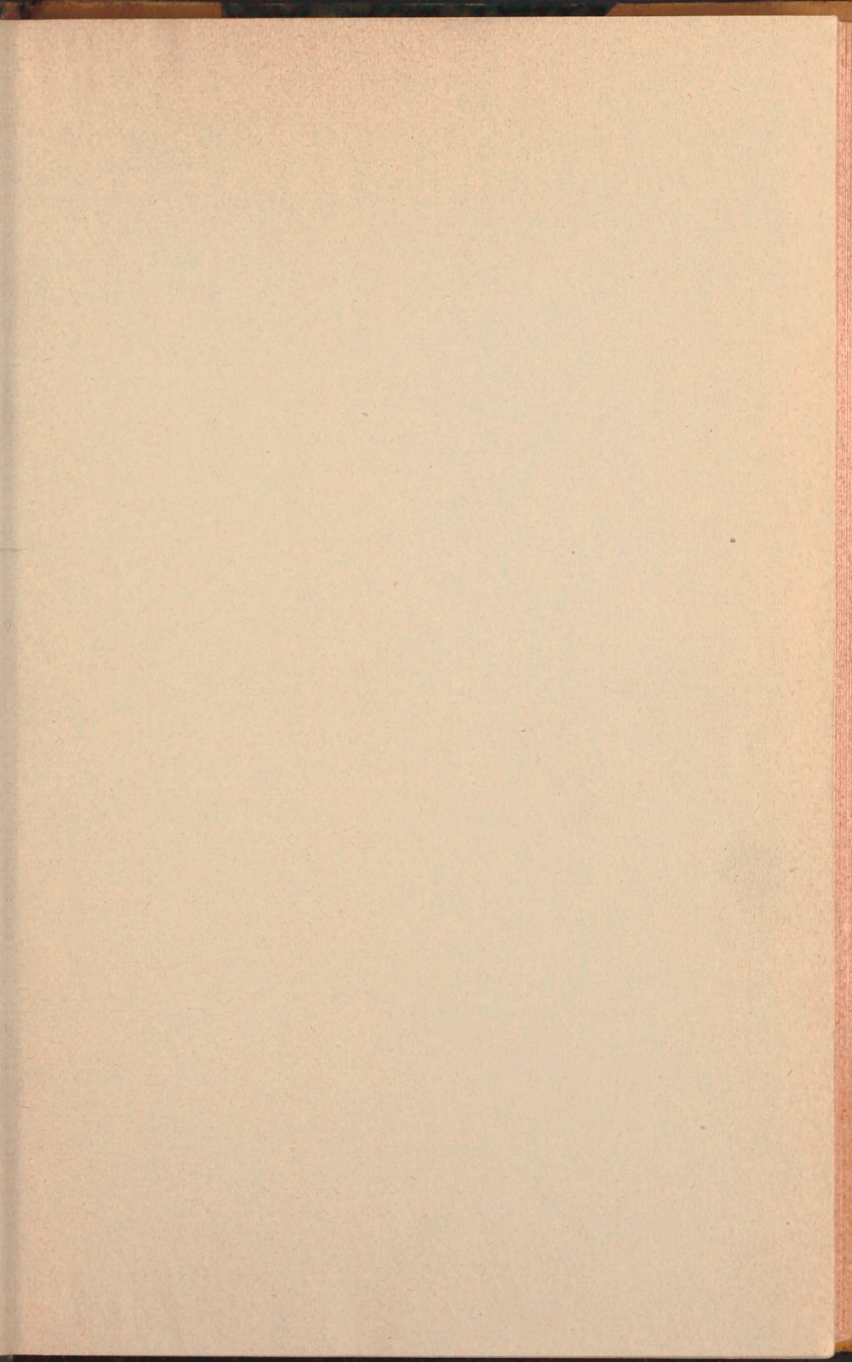

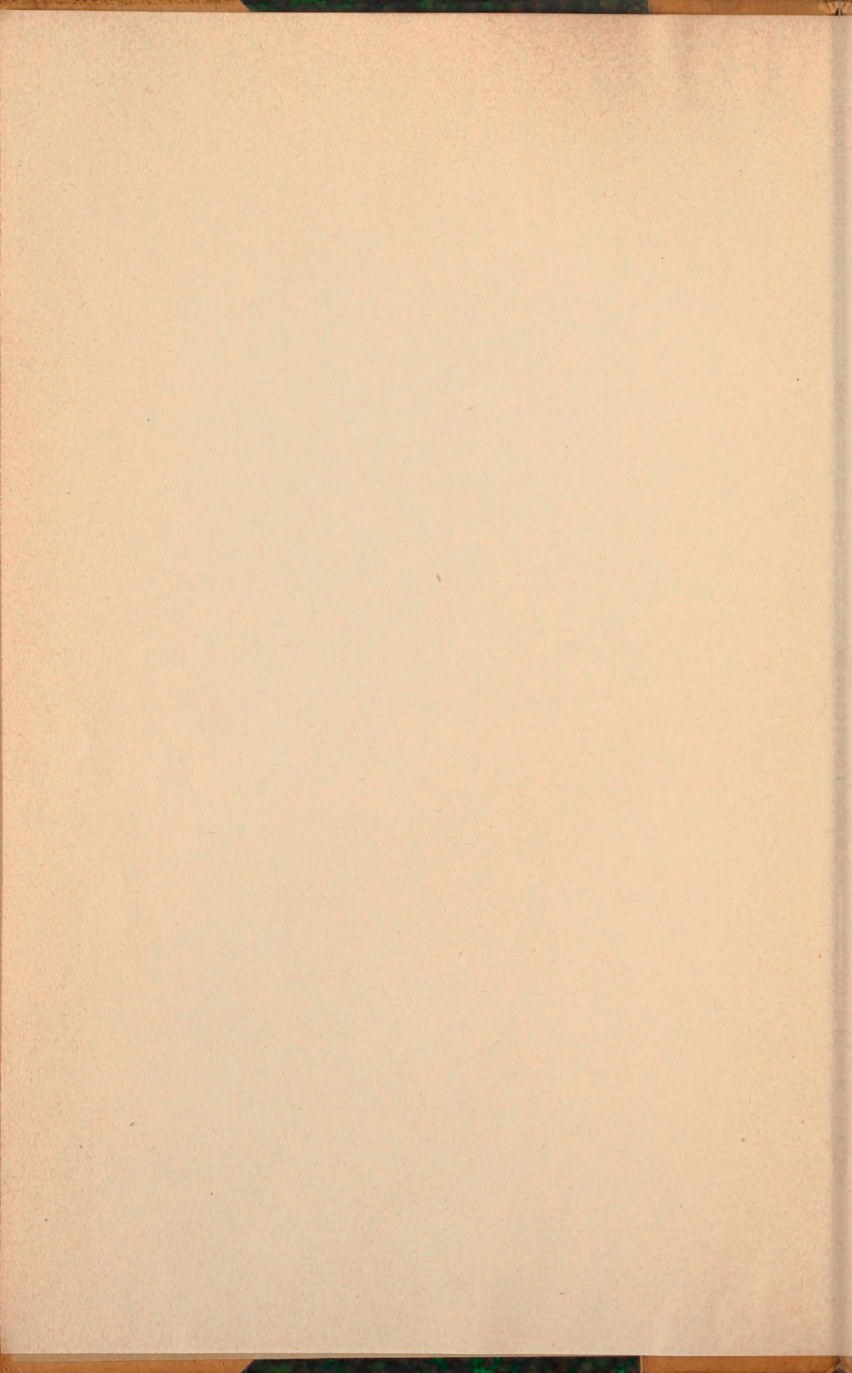
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

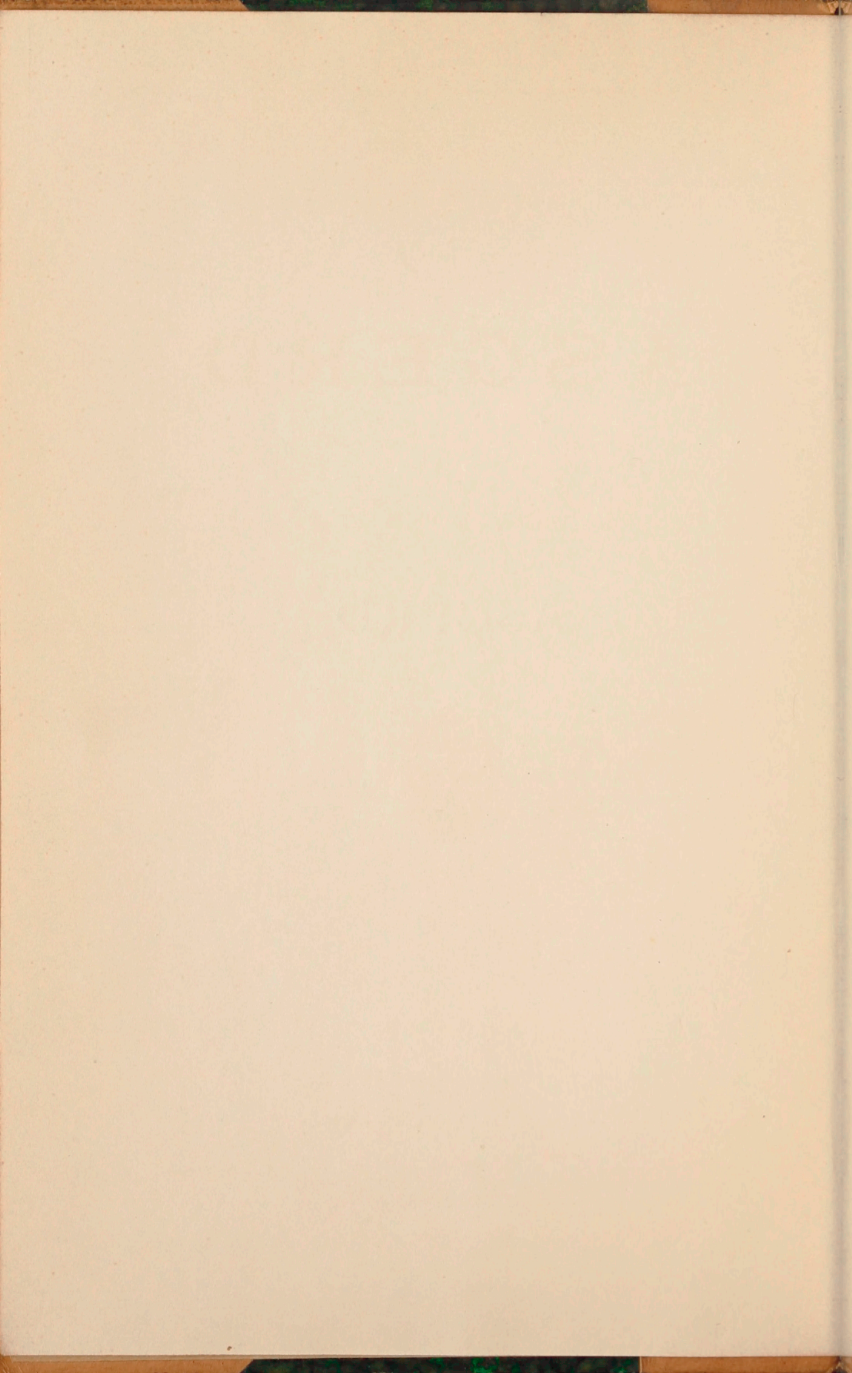
130020332647

ASGERD

EDVARD BRANDES

ASGERD

SKUESPIL I TRE AKTER

KJØBENHAVN

P. G. PHILIPSENS FORLAG

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE

1895

PERSONERNE.

SÆMUND.

ASGERD, hans Kone.

BERA, hans Datter.

FLOSE.

SKARPHEDIN, hans Søn.

SIGTRYGG.

HELGA, hans Kone, Floses Datter.

KOLL, Asgerds Fosterfader.

ØSSUR.

TORDIS, hans Datter.

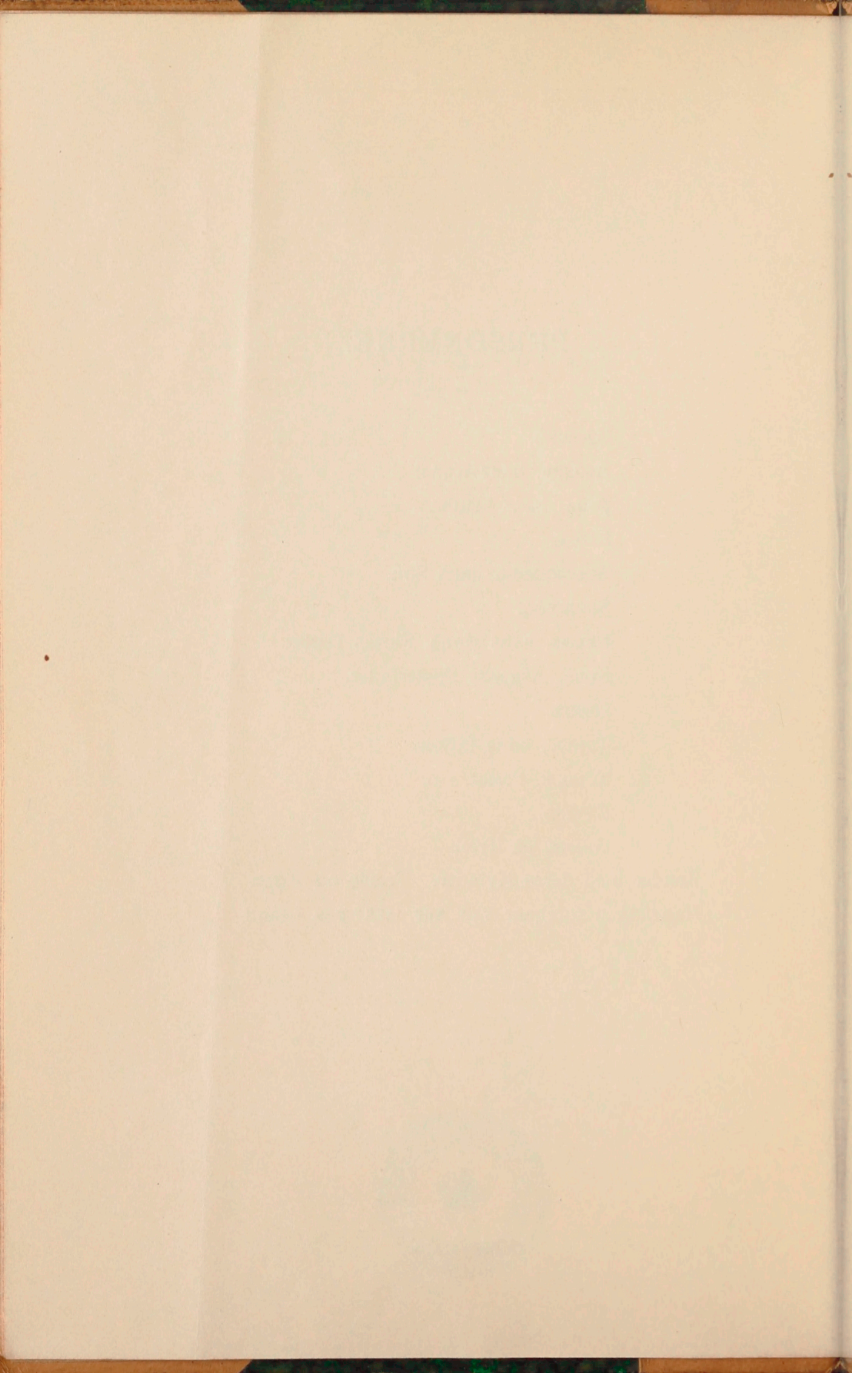
RUNOLF, Præst.

EYVIND.

GRANE, en Træl.

Bønder med deres Kvinder. Trælle og Piger.

Handlingen foregaar ved Aar 1000 paa Island.

FØRSTE AKT.

Stuen i Sæmunds Gaard. Det er et stort firkantet træpaneleret Rum uden Vinduer men med Lyshuller i Taget. Til venstre det fornemste Højsæde, til højre det ringere. Midt i Stuen Ildstedet, hvorom Siddepladser. I Nærheden deraf et Skænkebord. Andre Borde foran Højsædebænkene. Langs Bagvæggen en mindre Bænk.

I Bagvæggen helt til venstre en bred Skydedør, som fører ud til den Gang, hvorved Gaarden deles i forskellige Rum, af hvilke Stuen er et. Man ser Gangen, der mod venstre fører til de andre Stuer, mod højre til Gaardspladsen. Paa højre Side af Stuen helt ned mod Baggrunden en lille med Slaa lukket Dør, der fører ud til Gaardspladsen.

Det er Eftermiddag. Stuen oplyses ved Flammen fra Ildstedet. Vintertid.

FØRSTE SCENE.

ASGERD sidder ved Ildstedet. BERA kommer ind fra Gangen.
Senere GRANE.

BERA.

Her kommer fremmede til Gaarden idag.

ASGERD.

Saa!

BERA.

Grane har i Bakkerne set ridende Mænd,
der agtede sig herhen.

ASGERD.

Efter en Træls Ord er det ikke værd at
flytte sin Fod.

BERA.

En Træl kan da bringe Bud.

ASGERD.

Du tager dig ivrigt af hans Sag! Hvad
saa' han da, siden du farer med Trællebud?

BERA.

Spørg ham selv! Saa behøver du ikke mig.

GRANE

kommer fra Gangen med Ved og knæler ned ved Ildstedet.

ASGERD.

Hvor kommer du fra, Træl!

GRANE.

Jeg har været langt ude efter Faarene ved
Sigtryggs Gaard. Der saa' jeg —

ASGERD

afbryder.

Du har allerede dit hele Ærind vel tillært.

GRANE.

Jeg forstaar ikke — jeg troede, at —

ASGERD.

Fortæl blot! (Til BERA.) Han er ligesaa snak-
som som du nyfigen.

GRANE.

Til Sigtrygg kom Flose, hans Søn Skarp-
hedin —

ASGERD.

Naa, Frillesønnen.

GRANE.

Ja anden har han jo ikke.

BERA

slaar ham.

Hvem spørger dig derom! — Fortæl du dit Ærind uden egne Ord!

GRANE.

Jeg har intet Ærind.

ASGERD.

Hys, Træl! Tag dig iagt! — Fortæl, hvad du har set!

GRANE

tvært.

Jeg saa Flose og Skarphedin og den af Floses Huskarle, der hēdder Dagfinn, holde udenfor Sigtryggs Hus. Han bød dem ind, og efter nogen Betænkning, da ogsaa Helga kom ud og bad, steg de af og gik ind. Men jeg hørte, at Flose sagde, Besøget blev kun kort, fordi de agtede sig herhen inden Aften. Dette har jeg allerede fortalt til Bera —

ASGERD.

Det er godt. Gaa!

GRANE.

Skal jeg ikke sige til Sæmund —

ASGERD.

Du skal gaa! (GRANE gaar ud.) Det Budskab sætter dig i Bevægelse?

BERA.

Her kommer ikke ofte Besøg til Gaarden.

ASGERD.

Og sjældent eller kun én Gang saadant Besøg? (BERA tier.) Ikke sandt?

BERA.

Det forstaar jeg ikke.

ASGERD.

Du tør end ikke sige, hvad du tænker og hvad alle véd, du tænker — rentud til mig.

BERA.

Til dig vel mindst.

ASGERD.

Og hvorfor? Tør du sige *det*?

BERA

ser paa hende.

Det tør jeg. Fordi du bærer Had til mig.

ASGERD.

Det havde været mere modigt om du havde sagt: fordi *du* bærer Had til mig.

BERA.

Saa siger jeg dette.

ASGERD.

Det vilde jeg. Godt da, at du kommer herfra.

BERA.

Jeg véd ikke, om jeg kommer herfra, men *jeg* skal i hvert Fald ikke forhale Afrejsen.

ASGERD.

Jeg heller ikke. — Ja, lad mig nu i Fred!

BERA

tøvende.

Skal jeg berede noget til vore Gæster?

ASGERD.

Til *dine* Gæster kan du berede, hvad du lyster.

ANDEN SCENE.

DE FORRIGE. SÆMUND kommer hurtigt ind fra Gangen.

SÆMUND.

Her kommer Gæster til Gaarden.

ASGERD

uden at flytte sig.

Det er mig nu tre Gange meldt: det gaar fra Træl til Mø, fra Træl til Husbond.

SÆMUND.

Hvad betyder det, hvem der saa' Mændene først?

ASGERD.

Ingenting betyder det.

SÆMUND.

De har redet den hele Dag — de maa være trætte og trænge til Spise og Drikke.

ASGERD.

Har de ikke spist og drukket hos Sigtrygg?

BERA.

Der blev de kun et Øjeblik.

SÆMUND.

Ja, der blev de kun et Øjeblik.

ASGERD.

Ja, ja, der blev de kun et Øjeblik — det meldte Trællen.

SÆMUND.

Hvad har det at sige, hvem der meldte det?

BERA.

Naar det blot er rigtigt!

SÆMUND.

Ja, naar det blot er rigtigt —

ASGERD.

Ja, ja, naar det blot er rigtigt.

SÆMUND.

Skal alle Ord gentages tre Gange?

ASGERD.

Jeg tænkte det. Det begyndte med Trællen.

SÆMUND

stærkere.

Vil du hidse mig op til Vrede?

ASGERD.

Nej, jeg har ingen Brug for din Vrede.

SÆMUND.

Heller ingen Angst?

ASGERD.

Nej, heller ingen Angst.

SÆMUND

tvinger sig rolig.

Vil du sætte istand til at beværte vore
Gæster sømmeligt?

ASGERD.

Det gør Bera. Jeg undres endogsaa over,
at hun tøver saalænge herinde, inden hun
tager fat.

SÆMUND.

Hun venter vel efter Besked fra dig.

ASGERD.

Jeg tror, hun venter efter noget andet.

SÆMUND.

Efter hvad da?

ASGERD.

Efter at høre kærkoment Trælle-Budskab
to Gange.

BERA.

Trælle-Budskab!

SÆMUND

stammende.

Hvad betyder det, om en Træl —

ASGERD.

Nej, nej — det har du sagt. Jeg mener da Frille-Budskab.

SÆMUND

ser paa hende; vender sig mod Bera.

Gaa, Bera! — Har du givet hende Besked?

ASGERD.

Besked har jeg givet hende: hun skal beværte sine Gæster, som hun lyster.

BERA gaar ud af Døren til Gangen og til venstre.

SÆMUND.

Du vil ikke tage Del i Arbejdet?

ASGERD.

Nej, det vil jeg ikke. Jeg har bragt dig Rigdom nok i Huset, jeg behøver ikke at gøre Tjenestekvindegerning oven i Købet.

SÆMUND.

Slet ingen Gerning, mener du.

Asgerd.

ASGERD.

Slet ingen — ja.

SÆMUND.

Hvad er saa min Hustru til?

ASGERD.

Tænkte du, at du vilde have mig til at dække op for fremmede Gæster, da du første Gang saa' mig?

SÆMUND.

Jeg kan endnu se dig for mig som du stod den Gang i den røde Kaabe — dit Haar faldt ned over Kaaben lige til dens yderste Flig. — Hvorfor gaar du ikke mere i den røde Dragt?

ASGERD.

Den passede for en Kvinde, der ikke var gift.

SÆMUND.

Vilde du friste mig?

ASGERD.

Dig?

SÆMUND.

Ja, mig. Lyder det saa utroligt, siden du valgte mig?

ASGERD.

Min Fader valgte dig. Jeg var fraskilt, sad hjemme, keded mig og besværed ham — mine Ejendomme forholdtes mig ulovligt, men jeg besad ikke Magt til at tage dem — jeg trængte til en Mand, der kunde skaffe mig dem i Hænde. Du var Høvding, højt anset, af mange kaldt den ypperste i Vaabenbrug, velstaaende, af god Slægt og ivrig i din Bejlen — hvorfor skulde jeg unddraget mig?

Desuden —

SÆMUND.

Var der endnu flere Grunde?

ASGERD.

De, jeg har nævnt, synes tilstrækkelige.

SÆMUND.

Men du sagde: desuden.

ASGERD.

Vilde du gerne vide, hvad jeg mente?

SÆMUND.

Jeg tror altid, det er godt at vide, hvad du mener.

ASGERD

smiler svagt.

Men ikke let.

SÆMUND.

Du véd det vel selv.

ASGERD.

Undertiden — og denne Gang i hvert Fald.

SÆMUND.

Sig det da!

ASGERD.

Det er hastigt sagt. Jeg vilde tilføjet: desuden — raadede Koll mig dertil.

SÆMUND.

Jeg tænkte det. — Ham stolede du altid paa.

ASGERD.

Han raadede mig altid godt.

SÆMUND.

Maaske. Dog — en god Ven har advaret
mig for Koll.

ASGERD.

Aa, Flose! — Ham stoler du paa.

SÆMUND.

Han raadede mig altid godt.

ASGERD.

Som Koll mig. Lad saa hver beholde sin
Raadgiver! Dog — min er langt borte, og din
kommer.

SÆMUND.

Hvorfor raadede Koll dig til at ægte mig?

ASGERD.

Han sagde blandt andet, at du kunde skaffe
mig mine Ejendomme tilbage.

SÆMUND.

Det gjorde jeg ogsaa.

ASGERD.

Ja! — Det vil sige, det var Flose, som raaded dig — og uden ham var det ikke sket.

SÆMUND.

Derom vil jeg ikke trætte. Men — saa maa du vel i hvert Fald indrømme, at Flose raader godt?

ASGERD.

Ja, det sagde Koll ogsaa: sammen med Flose er Sæmund stærk.

SÆMUND.

Lad nu Koll være! — Der gaar forresten Rygter om ham igen.

ASGERD.

Hvilke Rygter?

SÆMUND.

Han skal have overfaldet og dræbt sagesløs Mand.

ASGERD.

Koll har nok havt Grund. Men maaske er dette usandt. Hvorfra har du din Kundskab?

SÆMUND

tovende.

En af Trællene havde hørt —

ASGERD.

Atter Trællebud! — Her bliver snart ikke
Opholdssted for fribaaren Kvinde.

SÆMUND.

Min Byrd er vel saa god som din.

ASGERD.

Var hidindtil — men nu vil du forringe
den.

SÆMUND.

Det er daarlig Tale.

ASGERD.

Er det? I hvad Ærind kommer Flose, længe
ventet, hid til Gaarden idag?

SÆMUND.

Det faar vi at vide, naar han kommer.

ASGERD.

Han kom ikke, hvis du ikke vidste det.
Han bejler for sin Frilles Søn —

SÆMUND.

Han har ingen anden —

ASGERD.

Nej! Han har ingen anden — og saa faar
vi nøjes.

SÆMUND

fortsættende.

— og Skarphedin er saa stærk og modig som
nogen Høvding her paa Øen og klog og dygtig
til enhver Gerning. I alle Maader har Flose
holdt ham som sin rette Søn, elsker ham ogsaa
saa højt som nogen Fader sin Søn.

ASGERD.

Men en Trælkvindes Søn er han.

SÆMUND.

Hvad nytter det at minde derom?

ASGERD.

Jeg tænker, Flose mener, at Frillesønnen
passer for dig og Bera.

SÆMUND.

Tir mig ikke, Asgerd!

ASGERD.

stigende.

Vidste ikke Flose, den vise Flose, Vennen
Flose, Raadgiver Flose, at du havde Trællesind,
saa bød han dig ikke Trælkvindens Søn til din
Datters Leje.

SÆMUND.

Nu skal du tie!

Han slaar hende paa Kinden.

ASGERD

bliver siddende, hvid og aldeles ubevægelig.

SÆMUND

urolig.

Hvorfor tirrede du mig! Hvorfor disse
haanende Ord! Jeg har aldrig slaaet dig før.

ASGERD

lavt.

En Gang er nok.

SÆMUND.

Jeg beder dig: tilgiv mig! — Gæsterne kommer — jeg hører Hestene trampe — glem det, Asgerd!

ASGERD.

Lokkede du mig hid for at slaa mig?

SÆMUND.

Glem det, siger jeg — glem det! Forlang af mig hvad du vil — og glem det!

ASGERD.

Jeg plejer ikke at glemme.

SÆMUND.

Bed mig om hvad du vil — jeg lover at gøre det — men glem det! Jeg maa gaa ud —
(Han gaar, men vender tilbage; bøjer sig over hende og siger ømt:)
Tilgiv mig, Asgerd!

ASGERD.

Naturligvis tilgiver jeg.

SÆMUND gaar ud.

TREDJE SCENE.

ASGERD. GRANE kommer ind med Mad og Drikke og sætter
paa Bordet.

GRANE.

Gæsterne er der.

ASGERD

der har siddet og stirret stivt ud for sig uden at bemærke ham.

Hvad!

GRANE.

Gæsterne er der, siger jeg. Vil du gaa dem
imøde, maa du skynde dig.

ASGERD.

Hvem er kommen?

GRANE.

Flose, Skarphedin og Sigtrygg —

ASGERD.

Ogsaa Sigtrygg.

GRANE.

Ja — og Dagfinn, Floses Træl.

ASGERD.

ser lidt paa ham, sagte.

Kom herhen! — Tættere til mig!

GRANE.

Her er jeg. Hvad vil du mig?

ASGERD.

Har du Mod?

GRANE.

Jeg er ikke bange — for mit Liv, mener du vel. Hvad Magt ligger der vel paa et Trælleliv?

ASGERD.

Jeg skal give dig Sølv, Klæder, Vaaben og skaffe dig herfra.

GRANE.

Kan du ogsaa det?

ASGERD.

Du kender mig. Du véd: jeg kan hvad jeg vil.

GRANE.

Du ser ud dertil. Hvad skal jeg gøre?

ASGERD.

Dræbe Dagfinn.

GRANE.

Dagfinn, Floses Dagfinn — hvorfor?

ASGERD

haardt.

Hvad vedgaar det dig! Gør det — og jeg skaffer dig Friheden og Lykke til. — Gør du det ikke —

GRANE.

— faar jeg Hug og alle Pinsler. — Vil du sikre mig Frihed?

ASGERD.

Det vil jeg.

GRANE.

Saa skal jeg gøre det.

ASGERD.

Men det maa ske iaften — straks.

GRANE.

Det var Hastværk. — Ja, hvorfor ikke!
Naar det dog skal ske.

ASGERD.

Vel! Saa forbinder du dig dertil. (Hun
stryger en Ring af sin Arm.) Der! Tag den først til
Løn!

GRANE

tager den henrykt.

Du lønner stort.

ASGERD

idet hun gaar forbi ham mod Døren.

Dræber du ham ikke, saa siger jeg, at du
har stjålet min Armring.

GRANE

ser efter hende.

Og saa bliver jeg dræbt.

Han giver sig til at sysle med Maden, mens SÆMUND
og de andre træder ind, og gaar dernæst ud.

FJERDE SCENE.

SÆMUND, FLOSE, SKARPHEDIN, SIGTRYGG kommer ind fra Gangen.
Senere BERA.

SÆMUND.

Kom, kom og sæt jer — og varm jer —
snart skal I blive beværtede efter Husets Evne.

FLOSE.

Tak, Sæmund, vi véd nok, at vi er komne
til en gæstfri Mand.

SIGTRYGG

muntert.

Derfor kom jeg ogsaa med. Jeg tænkte,
her vankede gode Sager.

SÆMUND.

Velkommen er du, ikke mindre Skarphedin, men jeg siger rentud: velkomnest af alle er Flose. Jeg føler mig baade stærk og glad, naar jeg er sammen med dig.

FLOSE.

Hvis du føler saa, er det kun, fordi du er saa tryk paa mit Venskab. Jeg kan ellers snart ingen Mand være til Hjælp — gammel bliver jeg og svag.

SÆMUND.

Gammel er du da ikke endnu — og forresten: det kommer vel ikke alene an paa Armens Styrke.

SKARPHEDIN.

Og dog maa Sværdet ofte skille Trætten.

FLOSE.

Skarphedin taler sandt: hvad nytter Retten, naar man ikke har Magt til at hævde sin Ret?

SÆMUND.

Altsaa det bedste er at eje Magt?

FLOSE.

Det bedste er at besidde sin Ret ubestridt.

SIGTRYGG.

Bliver det ikke ligegyldigt, om man har Ret eller ikke, naar man blot faar i sin Magt, hvad man vil?

SKARPHEDIN.

Jeg siger som Sigtrygg: man skal tage, hvad man mægter.

FLOSE.

Du taler som Sigtrygg, men du tænker ikke paa det samme som han.

SIGTRYGG.

Hvad tænker jeg da paa?

Asgerd.

FLOSE.

Skarphedin tænker paa at fare tilsøs og vinde Ære og Guld.

SIGTRYGG.

Og hvad tænker jeg da paa?

FLOSE.

Ikke paa det samme som Skarphedin.

SKARPHEDIN.

Det véd enhver Mand, at du er kvindekær, Sigtrygg!

SIGTRYGG.

Du er for ung til at sige mig sligt.

FLOSE.

Ganske sikkert. Desuden — vi gæster vel ikke Sæmund for at tvistes med hinanden.

SÆMUND.

Der kommer Bera med varm Drik og Spise.

BERA kommer med Piger, indbærende Drikke og Mad.

BERA.

Goddag og Velkommen!

FLOSE.

Tak, Bera!

SIGTRYGG.

Godaften, Bera! — Hvor rød du er i Kinderne!

BERA.

Det er koldt iaften ude.

SIGTRYGG.

peger leende paa hendes Hjærte.

Og varmt inde.

SKARPHEDIN

gaar imellem dem.

Godaften, Bera!

BERA.

Godaften! Her er Drikke og Mad, om I lyster.

FLOSE.

Tak, men sultne er vi ikke nu. Helga be-
værtede os for ikke længe siden.

SÆMUND.

Men drikke kan I da!

SIGTRYGG.

Det kan vi.

FLOSE.

Forresten havde vi en Sag at tale med dig om — men vi burde maaske hilst paa din Hustru først.

SÆMUND.

Ja, hvor er Asgerd?

BERA.

I Sovestuen.

SIGTRYGG.

Hun er da ikke syg?

SÆMUND.

Bed hende komme! (BERA gaar ud.) — Nej, syg er hun ikke. Vær saa god! I vil vel ikke lade Øllet staa!

SIGTRYGG.

Nej, hvorfor skulde vi det! — Først væde
Læberne — saa tale Alvor.

FLOSE.

Tak, Sæmund, for Modtagelsen.

De drikker.

BERA

kommer tilbage.

Asgerd lod vide, at hun straks kom; hun
vilde blot smykke sig til saa kærligkomne Gæster.

Lille Pavse.

FLOSE.

Det var venligt tænkt og sagt af Asgerd.

SIGTRYGG.

Aa, Asgerd er altid smuk, selv uden
Smykke.

SÆMUND.

Ja, Bera, gaa kun du med Pigerne.

BERA og Pigerne gaar ud.

SÆMUND.

I vilde tale med mig?

FLOSE.

Ja, det vil vi. Og det er — for at sige det straks og kort — et Giftermaal, vi vil tale om. Skarphedin ønsker at blive din Svigersøn og ægte din Datter. Og jeg skal ikke spare mig i denne Sag, hvis den anstaar dig, Sæmund!

SÆMUND.

Den anstaar mig godt, Flose, og jeg tror, den hurtigt vil føres til Ende, og at vi uden Vanskelighed vil enes om Betingelserne. Jeg kender dig jo, Flose, som en stor Høvding og den viseste af alle Mænd og min bedste Ven. Din Søn vil være mig kær.

Men førend vi taler videre, maa Bera spørges; jeg vil høre af hendes Mund, hvorledes hun er til Sinds overfor Skarphedin, selv om jeg ikke tvivler om Udfaldet.

FLOSE.

Det synes mig ogsaa rettest. Lad hende da komme!

SÆMUND

tøvende.

Jeg ønsker ogsaa, at Asgerd skulde kende Sagen.

SKARPHEDIN.

Asgerd! Hun som ikke er Beras Moder
og som —

FLOSE
afbryder.

Der maa gaas frem i denne Sag ganske
efter din Vilje, Sæmund.

SIGTRYGG.

Lad kun Kvinderne komme! Kloge Kvin-
ders Nærværelse drager man altid Nytte af. —
Og se der! Der kommer jo den fagre Asgerd.
Ingen Høvding vilde ønske sig skønnere Hustru.

FEMTE SCENE.

DE FORRIGE. ASGERD kommer ind i rød Skarlagendragt, med Sølv-
bælte om Livet, Haaret udslaaet over Skuldrene.

ASGERD.

Jeg hilser eder alle — sent, men ikke derfor
af mindre godt Hjærte.

FLOSE.

Vi takker dig for Hilsenen, Asgerd!

SIGTRYGG.

Vi er dig takskyldige, at du viser dig saa smuk for os.

ASGERD

smiler.

Saa kære Gæster skal man hædre efter Evne.

SKARPHEDIN.

Gælder de venlige Ord ogsaa mig?

ASGERD

koldt.

Jeg tænker, at du ikke har Ærind til mig her i Huset.

SKARPHEDIN.

Alligevel —

FLOSE.

Asgerd har Ret: min Søn Skarphedin —

ASGERD

afbryder.

Hvis Søn?

FLOSE.

Min Søn, sagde jeg.

ASGERD.

Jeg hørte det. Men Skarphedin er, saavidt jeg véd, ikke Søn af din døde Hustru, og en Moder har han vel.

SKARPHEDIN

med hæs Stemme.

Min Moder er saa god en Kvinde —

FLOSE.

Hys min Søn! Hvem nægter din Moders Godhed! Skarphedins Moder, som Asgerd spørger om, er en Kvinde af uanselig Byrd —

ASGERD.

Din Frille altsaa.

FLOSE.

Jeg ægted hende ikke, det er sandt. Jeg har handlet som Skik er — ingen Mand dømmer mig ilde derfor.

ASGERD.

Heller ingen Kvinde. Og forresten — hvad vedgaar saa Skarphedins Herkomst mig!

SKARPHEDIN.

Der sagde du et sandt Ord.

FLOSE.

Vist ikke. Skarphedin ønsker at ægte Bera — ønsker ogsaa, at du i denne Sag skal være ham velsindet.

ASGERD.

Er ikke denne Sag afgjort?

SÆMUND.

Jeg mener, at Bera maa høres først.

ASGERD.

Bera! For hende indestaar jeg: hun følger heller end gerne Skarphedin herfra. Huset her er hende ikke godt nok.

SKARPHEDIN.

Eller Beboerne hende altfor onde.

FLOSE.

Ti stille, Skarphedin! Du taler usømmeligt.

SIGTRYGG.

Ja usømmeligt og dumt.

SÆMUND.

Jeg synes heller ikke —

ASGERD

med Latter.

Hvad, kommer du ogsaa med til mit Forsvar, tilsidst! Men bryd dig ikke derom — dig mente han ikke. Gaa du hellere og kald paa Bera!

SÆMUND.

Det vil jeg.

Han gaar ud. I det Følgende sætter ASGERD sig til SIGTRYGG og taler med ham, medens FLOSE og SKARPHEDIN taler sammen.

SIGTRYGG.

Jeg synes aldrig, jeg har set dig skønnere end i Aften, Asgerd!

ASGERD.

Virkelig! Jeg er dog altid ens. — Det skal en Hustru være.

SIGTRYGG.

Skal hun? — Det frister ellers ingen Mand.

ASGERD.

Aa, hvis hun er smuk — og ham til Behag.

SIGTRYGG.

Ja, maaske — naar hun *er* smuk —

ASGERD.

Hvordan lever Helga?

De taler videre.

FLOSE.

Nej, du skal være rolig.

SKARPHEDIN.

Hvorfor skal hun fornærme mig?

FLOSE.

Hendes Ord gør dig ikke Men hos nogen-
somhelst. Hvorfor vil *du* fremme *hendes*
Planer? Hun ønsker at vække Splid.

SKARPHEDIN.

Vil hun, at Bera ikke skal blive min?

FLOSE.

Maaske — og maaske ikke. Hun lider
ingen her.

SKARPHEDIN.

Nu taler hun saare venligt med Sigtrygg.

FLOSE.

Deraf vil flyde meget ondt.

SKARPHEDIN.

Jag hende da bort!

FLOSE.

Du glemmer, at hun er Sæmund kærere
end Livet.

SKARPHEDIN.

Er han en Mand?

FLOSE.

Han er én Slags Mand og du en anden.
Og husk det, at han ikke er mindre modig
end du — overfor Mænd.

SÆMUND og BERA viser sig i Døren.

ASGERD

ser dem og hvisker hastigt til SIGTRYGG.

Jeg vil tale med dig, før I rider.

SÆMUND.

Her bringer jeg Bera. Og nu vil vi gaa
hurtigt til Værks.

Det er Skarphedin, der vil eje dig, Bera, og
nu spørger jeg dig, om du synes dig vel tjent
med at blive hans Kone. Hvad vil du svare?

BERA.

bleg men med rolig Stemme.

Jeg svarer, at jeg gjerne vil tilhøre Skarp-
hedin: han synes mig den bedste af alle Mænd.

SKARPHEDIN.

Og jeg vil hellere eje dig end nogen anden Kvinde.

SÆMUND.

Saa er Sagen sluttet. (SÆMUND og SKARPHEDIN giver hinanden Haanden.) I er Vidner!

FLOSE.

Sigtrygg og jeg er Vidner.

ASGERD

haanleende.

Og Krage søgte Mage.

SKARPHEDIN

opfarende.

Hvad! Skal jeg taale Spot af denne Kvinde!

FLOSE.

Hys! Du glemmer, Skarphedin —

ASGERD.

Skarphedin har vist aldrig lært, hvad der er Sød i Høvdingesal.

SÆMUND

til ASGERD.

Jeg beder dig, Asgerd —

FLOSE

til SKARPHEDIN.

Vær rolig, siger jeg!

Der høres Raab og Larm udenfor.

SÆMUND.

Hvad er det! Hvem skriger saadan op her
ved Huset!

BERA.

Det maa være Trællene.

Larmen tiltager.

SÆMUND

gaar hen til Døren tilhøjre, skyder Slaaen fra og river Døren op.
Han raaber ud:

Hvem vover at larme saa! Hvad er paa-
færde!

Dyb Stilhed.

EN STEMME

udenfor.

Nu dræbte Grane Dagfinn.

SÆMUND.

Hvad siger du!

SKARPHEDIN.

Dagfinn, vor gode Træl!

STEMMEN

udefra.

Dagfinn er død.

SÆMUND

vender tilbage.

Dette forstaar jeg ikke.

SKARPHEDIN.

Jeg vil dog se, hvad det er.

Han gaar hen og tager sin Økse ved Væggen
og gaar hastigt ud forbi SÆMUND.

ASGERD

rejser sig.

Gaa ud, Sæmund, og hævdt selv din Ret
her i Huset.

SÆMUND.

Skarphedin hører nu til Slægten.

Asgerd.

ASGERD.

Er du ikke engang Høvding i din egen Gaard?

Larm udenfor.

FLOSE.

Kom, lad os gaa ud! Asgerd har Ret. Skarphedin er for fremfusende.

SÆMUND

ser paa FLOSE.

Der bliver formegen Trætte, hvis jeg nu kommer ud.

FLOSE.

Ikke mere end *vi* vil.

SIGTRYGG.

Ja, saa maa jeg vel standse Skarphedin.

ASGERD.

Du forbavser mig, Sæmund!

FLOSE.

Kom nu!

Idet de vil gaa ud, møder de SKARPHEDIN i Døren, som han lukker og laaser efter sig.

FLOSE.

Hvad var der! Dagfinn dræbt?

SKARPHEDIN

rolig.

Ja. Ingen véd, hvordan det ret gik til. Grane og Dagfinn stod lidt fra de andre Trælle. Pludselig hørte disse høje Ord, og straks derpaa stak Grane med sin Kniv Dagfinn i Hjærtet, saa han faldt om og døde. Grane vilde flygte ind i Fruerstuen, men de andre Trælle holdt paa ham. Jeg slog ham saa ihjel.

ASGERD.

Hvad! Vor Træl!

SKARPHEDIN

endnu roligere.

Jeg slog ham ihjel, og at han havde fortjent Døden, vil ingen villigere end du indrømme, naar du hører, at denne Ring trillede fra hans Arm, da han faldt — din Armring, som han har stjaalet og som jeg her giver dig tilbage.

Han rækker hende Ringen.

Stilhed.

SKARPHEDIN

da hun ikke tager Ringen.

Er det ikke din?

ASGERD.

Maaske. Men jeg bærer i hvert Fald ikke, hvad en Træl har baaret. Behold selv Ringen til Løn for din Umag!

Hun vender sig bort fra ham. SKARPHEDIN vil kaste Armringen, men FLOSE tager den hastigt fra ham og lægger den paa et Bord.

FLOSE.

Kom, Sæmund og Skarphedin, lad os gaa ud og faa denne Sag forligt!

FLOSE, SÆMUND og SKARPHEDIN gaar ud i Gangen og til højre.

SIGTRYGG

staar et Øjeblik og ser tvivlraadig paa ASGERD, der sidder ved Ildstedet bortvendt fra ham.

Vil du helst, at jeg skal lade dig ene?

ASGERD

vender sig hurtigt og ser sig om.

Nej, ingenlunde! — Kom herhen og sæt dig hos mig. Jeg vilde jo gerne tale med dig. Gik de andre ud?

SIGTRYGG.

Ja for at forlige Trælledrabet.

ASGERD.

Ædel Gerning!

SIGTRYGG.

Grane maatte lade sit Liv — til ingen Nytte.

ASGERD

ser paa ham.

Vil du ogsaa angribe mig med Mistanke og Nidord?

SIGTRYGG.

Nej langt fra; men — din Gærning staar næppe til at dølg.

ASGERD.

Naa, hvad saa! Tror du, jeg skammer mig over den eller angrer det Skete? — Ja, jeg hidsed Trællen til Drabet.

SIGTRYGG.

Og hvorfor?

ASGERD.

Fordi det lysted mig saaledes — kunde jeg svare. Men ogsaa: fordi jeg hellere vil se Splid og blodig Strid omkring mig end dette stakkels Venskab mellem Sæmund og Flose. Det Venskab har ældet Sæmund før Tiden.

SIGTRYGG.

Skarphedin lider du heller ikke?

ASGERD.

Nej, hans Overmod støder mig bort.

SIGTRYGG.

Du lider dog ellers Mod hos Mænd.

ASGERD.

Ja vist, men parret med Anstand og sømmelig Adfærd. Da jeg boede paa Østlandet, saa jeg der Mænd, der havde opholdt sig i Kongsgaardene og som teede sig høvisk, men ikke derfor kæmpede mindre mandigt. — Du, Sigtrygg, er her en af de faa, der minder mig om hine Mænd.

SIGTRYGG

nærmer sig hende.

Du er smuk, Asgerd, smukkere end alle Kvinder her.

ASGERD.

Jeg er dog ikke en saadan Kvinde, der passede for dig — ældre end du, som jeg er, og tung i Hu.

SIGTRYGG.

Mener du, Helga passer for mig?

ASGERD.

Nej sandelig, det gør jeg ikke. Og var jeg dig — dog hvad nytter det at tale!

SIGTRYGG.

Sig, hvad du mener! Jeg vil hellere følge dit Raad end nogen Mands.

ASGERD.

Jeg vil slet ikke raade dig til noget. Desuden — du er Floses Svigersøn. Flose er en mægtig Høvding, storættet, højtanset af alle, rig og — vis. Især vis. Hvormeget har jeg ikke hørt om hans Visdom — og hvorlidt har jeg ikke fornummet dens Nytte.

SIGTRYGG.

Siger du det!

ASGERD.

Ja, det siger jeg. Flose vilde raade Folk godt, hvis de alle var gamle, udlevede, fredkære, vennesele og — vise som han. Han raader som han er — han ser ikke, hvordan andre er. Bliver det galt fat, saa tripper han om som en æggesyg Høne. Men aldrig griber han ind og forandrer Menneskers Skæbne ved sin Klogskab og Magt. Og det Højeste er dog — hvis man da *er* Høvding — at herske. Synes du ikke det, Sigtrygg!

SIGTRYGG.

Du mener, Flose slapper Sindet og lægger Viljen i Hi.

ASGERD.

Netop det mener jeg. Jeg vil ikke tale om Sæmund. Han er jo som han var Floses Træl: ikke her fra Stuen og til Græsmarken gaar han, uden at han betænker, om Flose nu billiger dette Skridt. Alle høje Guder i Valhal til den ene Side og Flose paa Lovbænken til den anden: og se, hvor Sæmund tror, at Styrke og Visdom har Sæde.

SIGTRYGG

ler.

Nu, saa galt er det vel ikke —

ASGERD.

Dog jeg vil slet ikke tale om Sæmund. Men nu du selv? Er du en ringere Mand end Flose? Er du ikke en stor Høvding, dygtig til alle Idrætter, af god Æt, velanset mellem Folket, rig og forstandig? Hvorfor skal du da sidde her som hans Mand? For han er jo som en Konge, og I — som var I højtregnet hans Jarler.

SIGTRYGG.

Jeg véd dog ikke, at han forlanger nogen Underkastelse af mig.

ASGERD.

Tænk dig om, Sigtrygg: hvad vover du at foretage, som Flose vilde misbillige? Du véd det knap selv: han er bestandig over dig, foran dig, ved Siden af dig — han griber i din Hests Tøjle — fæster dit Sværd i Skeden — river dig Bægeret fra Munden — ja (Sagte.) lægger Kvinde i din Favn. Hans herskesyge Alderdom sætter Grænse og Maal for din sejsæle Ungdom. At du vil taale dette! At du ikke vil blive den Mand, du kan — ikke tiltvinge dig den Lykke, der er dig bestemt!

SIGTRYGG

lavt,

Nu du siger det, saa kan jeg vel tilstaa dig, kloge Asgerd, at jeg mange Gange føler og tænker netop saaledes. Ja vist er Flose over mig — jeg mærker det saa knugende tungt.

ASGERD.

Flose er alt det, som trykker ned. Husker du, dengang du var fri, da du fór i Viking, da du dræbte Mænd og røved Kvinder?

SIGTRYGG.

Om jeg husker det! Aa som idag husker jeg engang, da vi en Aftenstund landede ved den irske Kyst. Hungrige var vi — hungrige efter alt godt, Asgerd, og vi fór frem til den nærmeste Gaard — dræbte Bonden og hans Karle — og tog Kvinder og Piger. To af Døtrene fik jeg for mig den Nat — to sort-haarede skælvende Piger med brune Øjne og bløde Lemmer — de er mygere, Kvinderne derovre, de bærer finere Klæder og salver sig mere — den Nat syntes jeg, ingen Mand i Lykke kunde lignedes med mig.

ASGERD.

Og nu favner du Helga — den fagre.

SIGTRYGG

springer op.

Husk mig ikke derpaa! Helga fager! Ja som Hel er skøn! Lille er hun, bleg og mager og graadøjet — og Tænder mangler hun: de dratter ud af Munden paa hende som vissent Løv af Busken.

ASGERD

ler.

Hun ligner ikke de irske Piger.

SIGTRYGG.

Jo som Dværgekvind den skønne Freya.

ASGERD.

Og hende favner du hver Nat — efter
Floses Bud! Han vil det — og du lystrer, lige
til alle Tænderne er borte.

SIGTRYGG.

Du piner mig, Asgerd!

ASGERD.

Husk, du er ung!

SIGTRYGG.

Tror du ikke, jeg husker det?

Lille Pavse.

ASGERD.

Kender du Tordis?

SIGTRYGG.

Øssurs Datter!

ASGERD.

Ja, just hende. Hun er sejsten Aar, høj og rank, med lyst Haar og hvide Lemmer. Jeg synes, jeg ikke har set smukkere Mø.

SIGTRYGG.

Jeg har set hende, og hun er saa smuk som du siger. Men — hvad angaar det mig?

ASGERD.

langsomt.

Jeg talte med hende for nylig; hun sagde, at du var en saadan Mand, som en Kvinde helst vilde tilhøre.

SIGTRYGG.

Jeg?

ASGERD

nikker.

Netop du.

SIGTRYGG.

Tordis — den fagre Tordis.

ASGERD.

Jeg kender Øssur: han gav dig hende gerne, hvis du vilde eje hende.

SIGTRYGG.

Tror du?

ASGERD.

Jeg tror ikke sligt, naar jeg siger det — jeg véd det. Øssur finder heller ikke bedre Mand for sin Datter end dig.

SIGTRYGG.

Men jeg!

ASGERD.

Ja, da du kom hjem fra dine Rejser og tog Gaarden efter din Fader, da fandt Flose, at du skulde have Kvinde i Huset, og at den Kvinde skulde være Helga. Og saa fik du hende — og nu har du hende. Dag — og Nat.

Tænk paa Tordis!

SIGTRYGG.

stønnende.

Pin mig ikke! Jeg vil tænke paa hende hver Nat! (Han knuger sine Hænder.) Men for sent — for sent!

ASGERD

ser næsten truende paa ham.

For sent — ja hvis du er fejj.

SIGTRYGG.

Fejg har ingen kaldt mig! — *Er* det ikke for sent?

ASGERD.

Ikke hvis du er en Mand! Hør mig, Sigtrygg, hvad betænker du dig paa? Hvor gider du kalde saa krank en Lykke din som at være Helgas Husbond og Floses haandgangne Mand? Rejs dig, Sigtrygg, bliv dig selv, sæt din Lykke i Højsædet og — forstød Helga!

SIGTRYGG.

Forstøde Helga! — Og hvad — (Han standser.)

ASGERD

ler.

Og hvad vil Flose sige? Ikke? — Ja, naar Floses Ord vejer mere for dig end din egen Lyst — saa kryb i Sengekamret med Helga, medens Tordis drager til Bryllupsgammen med Eyvind!

SIGTRYGG.

Med Eyvind! Med Eyvind — min bitre Fjende, med hvem jeg stredes i saa mangan Sag.

ASGERD.

Ja, enten bliver det ham eller dig, der kommer til at eje den fagre Tordis. Det siger jeg dig — og det véd jeg. Vælg nu selv!

SIGTRYGG

bleg.

Jeg *har* valgt. Tordis *skal* blive min. — Hende vil *jeg* favne — og ve den, der vil gaa mig i Vejen! — Men hvordan skal det ske? Hurtigt, hurtigt, gode Asgerd, sig mig, hvordan det skal ske!

ASGERD.

Det skal ske — hurtigt. Om otte Dage holdes her Bryllupsgilde for Skarphedin og Bera — da skal Tordis være her.

SIGTRYGG.

Om otte Dage! — Kun otte Nætter igen!

ASGERD.

Ja, da kommer Øssur her og Tordis. Og under Gildet sker det — om du har Mod.

SIGTRYGG.

Mod til at ride til Hel for at vinde Tordis.

ASGERD

ser paa ham.

Og til at trodse Flose?

SIGTRYGG.

med sammenbidte Tænder.

Til at dræbe Flose, om det behøves.

ASGERD.

Det tror jeg ikke behøves — nu. Stille!
Der kommer han!

SJETTE SCENE.

DE FORRIGE. FLOSE, SÆMUND og SKARPHEDIN kommer ind fra Baggrunden.

ASGERD.

Naa, blev I forligte?

FLOSE.

Det gjorde vi, Asgerd!

Asgerd.

SÆMUND.

Saa ringe Sag ødelægger ikke aargammelt
Venskab.

ASGERD.

Hvad skulde vel kunne ødelægge det! —
Sæmund gav vel Bøder?

SÆMUND.

Grane var Ophavsmand til Striden —

ASGERD.

Han bøded med sit Liv.

SÆMUND.

Han bøded — ikke jeg.

FLOSE.

Vi forlangte intet, Husfrue! Sæmund satte
selv Bøderne, og jeg gik forud ind paa, hvad
han bestemte.

ASGERD.

Det kunde du trygt — din venstre Haand
plejer vel ikke at være uens med din højre.

SKARPHEDIN.

Ikke oftere end en *god* Hustru kives med sin Mand.

ASGERD.

Hvilken Høvding du er, Skarphedin! Du trættes med Kvinder og slaas med Trælle.

FLOSE

gaar imellem dém.

Vi agter at ride hjem nu.

ASGERD.

Vil I ikke blive her i Nat?

FLOSE.

Nej! Vi takker dig; men det er maanelyst og vi ser Vejen hjem.

SÆMUND

tøvende.

Men inden de rider —

FLOSE.

Ja, inden vi rider —

ASGERD.

— saa skulde der vel tales om Bryllup. —
Ikke?

SÆMUND.

Jo, vi synes saa.

ASGERD.

Tager jeg Fejl — eller er der vel Grund til
Opsættelse?

FLOSE.

Vi ser ingen. Sæmund og jeg er enige om
alle Betingelser. Han udstyrer Bera med rige
Gaver, og jeg tør sige —

ASGERD

afbryder.

Derom tvivler jeg ikke, at to saa gode
Venner har ordnet denne Sag ærefuldt.

FLOSE.

Jeg takker dig for din gode Mening, Asgerd,
og hvis du vil høre Betingelserne —

ASGERD

afbryder.

Dem vil Sæmund senere fortælle mig. Nej men nu mangler altsaa kun Bryllupsgildet, inden Bera drager af Gaarde med Skarphedin. Jeg vil da sige, at alt kan her være rede — hvor mange der saa indbydes — om otte Dage.

SÆMUND

glad.

Mener du det, Asgerd!

ASGERD.

Jeg indestaar derfor.

SIGTRYGG.

Og jeg indestaar for, at vi vil blive beværetede som ved Ilerkongens Hof.

SÆMUND.

Ja, Asgerd tager sig af alle Ting som den dygtigste.

FLOSE.

Det véd enhver. Og naar Asgerd saa synes, da vil vi altsaa sætte Bryllupet til om otte Dage.

SKARPHEDIN.

Jeg takker dig, Asgerd. Du viser dig —

ASGERD.

afbryder.

Ingen Tak, Skarphedin, umag dig ikke!

FLOSE.

Jeg er vis paa, at Skarphedin ikke glemmer
din Venlighed, Asgerd.

SIGTRYGG.

Sikkert ikke.

SÆMUND.

Nej sikkert ikke.

ASGERD.

For mange Vidner paa saa ringe Sag.

SÆMUND.

Nu — aftalt er det.

FLOSE.

Ja, vil I saa se til Hestene!

SKARPHEDIN.

Ja, kom, Sigtrygg!

ASGERD.

Du maa vel sige Farvel til Bera. Desuden —
jeg skænker jer et Bæger til Afsked.

SÆMUND.

Ja, gør det, Asgerd!

SIGTRYGG.

Saa sørger jeg for Hestene.

ASGERD. SKARPHEDIN og SIGTRYGG gaar ud i
Gangen; de to første til venstre, SIGTRYGG
til højre.

SYVENDE SCENE.

SÆMUND. FLOSE.

SÆMUND.

Hvor venlig Asgerd var!

FLOSE.

Ja meget venlig.

Lille Pavse.

SÆMUND

sørgmodig.

Du lider hende ikke.

FLOSE.

Har jeg krænket dig?

SÆMUND.

Nej, i Sandhed.

FLOSE.

Hvorfor da tale om det, som bedrøver os
begge?

SÆMUND.

Jeg trænger til at tale med dig om det, som
angaar mig dybest.

FLOSE.

Men netop *dette* — det, som inderst er ens
eget, kan man ikke tale om med en anden.

SÆMUND.

Derfor er vi Venner, for at vi kan tale sammen om alt, som talte vi med os selv alene. Anden Ven end dig ejer jeg ikke Flose: jeg stoler paa dig som paa mig selv. Og det piner mig, at du finder mig svag og umandig i dette.

FLOSE.

Jeg dømmer dig ikke, Sæmund!

SÆMUND.

Kan du standse dine Tankers Gang, hvor det gælder mig?

FLOSE.

Jeg har dig kær som du er — hvordan du er, jeg har dig kær. Mit Venskab er saaledes, at den Handling, som jeg misbilligede, ja maaske fordømte hos en anden Mand — den finder jeg forsvarlig hos dig, blot fordi den tager Udspring fra dig.

SÆMUND.

Husker du, da jeg tog Hustru anden Gang —

FLOSE.

hastigt,

Da tilraadede jeg dig én Ting.

SÆMUND.

Ikke at huse Koll mer end én Nat paa min Gaard — jeg husker det. Endnu var han her hverken Dag eller Nat.

FLOSE.

Jeg véd det.

SÆMUND.

Dog ligemeget hermed — men dengang, da billigede du ikke mit Bryllup med Asgerd.

FLOSE.

Aldrig sagde jeg, at jeg ikke billigede det — jeg tilraadede dig det kun ikke. Men forresten: det vilde være sket med eller uden mig. Fra den Stund du saa' hende, ønskede du hende.

SÆMUND.

Det er sandt. Fra den Dag, jeg mødte hende paa Tinge — just saa smuk som i Aften — ønskede jeg hende til Brud.

Og den Kærlighed forstaar ikke du, Flose!

FLOSE.

Forstaar den nok — selv om jeg ikke følte den.

SÆMUND.

Ogsaa du har attraaet Kvinder.

FLOSE.

Attraaet dem nok — med hedt Sind endog — men mit Hoved var koldt under Favntaget. Ser du, Sæmund, jeg vød ikke, hvordan det er med mig: der var altid, synes det mig, et tomt Rum omkring mig. Selv da jeg var ung og fór ude og færdedes mellem mange Mennesker — saalangt jeg kunde slaa Kres med mit Sværd, var der altid tomt og koldt om mig. De kaldte mig den kloge dengang — de følte sig ufri ved Siden af mig, fordi jeg sjælden talte rask eller handled i Blinde.

Og ser du: Mennesker vil, at man skal være lige som de, netop saa varmblodig eller letsindig eller løsttænkende som de — ellers lider de En ikke.

SÆMUND.

Men bøjer sig for En.

FLOSE.

Kan saa være. Jeg *var* Høvding — dog mest i Raadslagningen. Kom Striden, Faren, Afgørelsen — da følte jeg det som en stærkere Magt rev Ledelsen ud af min Haand, og jeg lod alt ske, som det bedst kunde — deltog, men uden Lyst. Jeg duer kun til den Handling, der kan forud betænkes.

SÆMUND.

Og hvorhen fører dette?

FLOSE.

Derhen: at jeg ikke er den Mand, som føler stærk Glæde i Selskab med Kvinder. En Kvinde, der elsker, har Del i en Mand: han giver sin Del til hende og tager sin — men jeg kan ikke deltage. Jeg er altid ene, mig selv alene, selvholden og hel. Kvinder bøjed sig for Høvdingen i mig. Om de elsked mig — véd jeg ikke. Der laa et draget Sværds Rum imellem os.

Jeg raadede dig aldrig fra din Kærlighed til Asgerd — den var din Lykke.

SÆMUND.

Mener du virkelig dette?

FLOSE.

Jeg mener, at du har kendt en stor Lykke.

SÆMUND.

Jeg synes det samme — men ikke altid lige stærkt. Dog ét véd jeg: saa' jeg hende idag for første Gang, handlede jeg atter éns. Enhver Mand har sin Fylgje, og hun er min.

FLOSE

sagte.

Den Mand, der ser sin Fylgje — mener man — er Døden nær.

SÆMUND

rolig.

Jeg *har* set min, Flose!

FLOSE.

tungt.

Det bæres mig ogsaa for, som om vi ikke mange Gange endnu skulde sidde sammen og tale de trygge Ord til hinanden. Men rimeligst er *jeg* Døden nær.

SÆMUND.

Fordi du er ældre end jeg? Du har ikke den Alderdom, der er i Dødens Nærhed.

FLOSE.

Nej, maaske ikke. Men jeg føler mit Værk tilendebragt. Min Slægt er forsørget: Børn, Søsterbørn, Broderbørn — ingen trænger til mig; ja stundom synes det mig som hindred jeg deres Vækst. Lever jeg, maa jeg være Høvding imellem dem — saadan er Skikken, og saa er ogsaa mit Sind. Men voksne myndige Mænd taaler ikke selv Slægtens Ældste som Høvding.

(Svagtsmilende.) Asgerd taaler mig end ikke som din Ven.

SÆMUND.

Ingen, end ikke Asgerd, skiller os to.

FLOSE.

Jeg takker dig derfor. Og hør nu Sæmund, hvad jeg end vil sige dig: dig takker jeg for, at jeg i mit Liv dog overfor ét Menneske ikke følte noget aabent Rum. Naar jeg strakte

Haanden ud, og du lagde din Haand i min, da var vi hinanden ganske nær i Tanke og i Sind. Aldrig nærede jeg nogentid eller nogensteds anden end venlig Følelse, naar det gjaldt dig. — Kan nogen Mand sige det samme selv om den Kvinde, han elskede højest?

SÆMUND.

Nej, du har Ret. Og netop saaledes følte jeg overfor dig. Følte mig lidt svag overfor dig — som overfor Asgerd. (Sørgmodigt smilende.) Jeg maa vel føle mig svag, naar nogen er mig kær.

FLOSE.

Maaske. Men aldrig var du svag i Strid.

SÆMUND.

Nej! Jeg har fældet mange Mænd — og dog stod min Lyst mindre til Drab end de fleste andres.

FLOSE.

Du er saa stærk, Sæmund, at du ikke behøver at søge Strid for at vise din Styrke. —

Der kommer de. Hav nu Tak for alt godt
iaften.

SÆMUND.

Ja, Tak selv. Jeg vil mindes denne Aften.

OTTENDE SCENE.

DE FORRIGE. ASGERD, BERA, SKARPHEDIN og SIGTRYGG kommer alle
ind fra Gangen. ASGERD og BERA bærer Drikkekander og skænker
for Mændene.

SKARPHEDIN.

Alt er istand.

ASGERD.

Og Drikken rede.

BERA.

skænker for FLOSE.

Se her, Flose!

FLOSE.

Tak, mit Barn! — Ja, om otte Dage staar
Bryllupet. Er du tilfreds?

BERA.

Jeg er glad.

SKARPHEDIN.

Jeg ikke mindre.

SIGTRYGG.

Jeg glæder mig ogsaa til Gæstebudet.

ASGERD

som har skænket for ham, sagte.

Tag dine Venner med!

SIGTRYGG

ligeledes sagte.

Det skal jeg.

FLOSE.

Hvor er Dagfinns Hest?

SKARPHEDIN.

Jeg fører den.

SÆMUND.

Saa rider jeg med et Stykke, til Bakkerne —
derfra er der en Snarvej til Gaarden.

Asgerd.

FLOSE.

Farvel da Asgerd og Bera!

SKARPHEDIN.

Bera, Farvel!

SIGTRYGG.

Farvel, Asgerd, Tak for din Fagerhed i Aften!

SÆMUND.

Det var underlig Tale.

ASGERD

ler.

Sigtrygg er saa ung.

SÆMUND

idet han gaar.

Jeg kommer snart tilbage.

ASGERD.

Jeg frygter ikke at være alene.

FLOSE, SÆMUND, SKARPHEDIN og SIGTRYGG gaar
alle ud i Gangen og til højre.

BERA.

Jeg gaar til Sengs.

ASGERD.

Ja gaa kun du — og glæd dig!

BERA.

Hvorfor?

ASGERD

Fordi du snart ikke længere sover under Tag med mig.

BERA

tungt.

Asgerd! Der er kun otte Dage endnu — hvis vi i denne korte Tid ikke vekslede hadske Ord, vilde vi glæde min Fader saare — og —

ASGERD.

Og?

BERA.

Ogsaa jeg kunde ønske at drage i Fred fra min Faders Gaard.

ASGERD.

Nu — den, der fører forstandig Tale, henvender sig ikke forgæves til mig. Du har Ret. Hvorfor kives? Desuden — jeg ønsker intet ondt over dig.

BERA

tøvende.

Undertiden har jeg troet, at jeg kunde bøje dit Hjærte til mig.

ASGERD.

Aa, ingen kan bøje mit Hjærte. Jeg raader ikke selv for dets Ønsker. Men min Forstand kan jeg styre.

BERA

nærmere.

Siden du taler saadan til mig, saa sig mig engang: *hvorfor* du ikke lider mig. Hvad har jeg gjort dig imod?

ASGERD.

Jeg hverken lider dig eller hader dig. Du tror galt. Jeg — ja jeg kan jo gjerne sige det: du er mig ganske ligegyldig, levende eller

død — ganske ligegyldig. Og saa lider jeg ikke det: at du gaar her omkring mig og tager Del i mit Liv.

BERA

opfarende.

Jeg skal sige dig, hvorfor jeg ikke lider dig: fordi du er haard og ond.

ASGERD.

Jeg spurgte dig end ikke om din Mening: saa ligegyldig er den mig. Men forresten: tror du, at *de* Ord passer paa mig, der passer paa saamange?

BERA.

Jeg kender ingen andre Ord.

ASGERD.

Nej, du kender ingen andre — kun *de* Ord, som alle kender og vil høre. — Du bliver meget lykkelig hos Skarphedin, Bera!

BERA.

Det lider du vel ikke.

ASGERD.

Nej, jeg lider ikke at se andre lykkelige.

BERA.

Godnat, Asgerd!

ASGERD.

Godnat!

BERA gaar ud i Gangen og til venstre. ASGERD sidder ved Ilden. Lidt efter bankes der sagte paa den lille Yderdør. ASGERD drejer Hovedet og ser opmærksomt derhen. Det banker igen. ASGERD rejser sig og gaar hen til Døren.

NIENDE SCENE.

ASGERD. KOLL.

ASGERD.

Er nogen udenfor?

KOLL

udenfor.

Er det Asgerd?

ASGERD.

Hvem spørger derom?

KOLL

udenfor.

Jeg. Er du ene?

ASGERD.

Jeg tror, jeg kender Stemmen.

KOLL

udenfor.

Det er mig, Koll. Er du ene, luk mig da ind!

ASGERD

skyder med Besvær Slaaen fra Døren.

Kom da ind!

KOLL

staar i Døren.

Ja, det er mig, og — (Han ser sig spejdende omkring.)
du er ene. Jeg tænkte det nok, da jeg saa
Sæmund ride bort med Flose. Jeg tænkte mig,
at du sad ved Ilden som i gamle Dage, og jeg
lytted efter, til her blev stille inde. — Her er
varmt.

ASGERD.

Luk Døren og kom saa til Ilden!

KOLL

lukker Døren, beholder Øksen og sætter sig hen til ASGERD.

Blev du forskrækket?

ASGERD.

Nej.

KOLL.

Overrasket da — da du saa' mig?

ASGERD.

Heller ikke. Jeg havde netop talt om dig
i Dag — tænkt paa dig.

KOLL.

Er her Strid i Gang?

ASGERD.

Nej, tværtimod.

KOLL.

Hvad tværtimod?

ASGERD.

Bryllup. Men vi skulde tale om dig først.
Hvem har du dræbt?

KOLL.

Tord fra Hardarholt.

ASGERD.

Hvorfor?

KOLL.

Han tirred mig — han regned mig for intet,
fordi jeg ikke ejer Hus og Gaard som han og
andre.

ASGERD.

Saa viste du ham, at du var mere end
intet. — Hvorfor ejer du forresten ingen Gaard?

KOLL.

Spørger du mig nu først inat derom, efterat
du har kendt mig hele dit Liv?

ASGERD.

Da jeg var yngre, tænkte jeg over intet —
tog alt som det nu engang var. Nu spørger
jeg om Grunden, som oftest kun mig selv. —
Hvorfor blev du den, du er?

KOLL.

Tror du, man kan svare paa sligt?

ASGERD.

Jeg tænkte, du kunde — til mig i hvert
Fald. Du holder jo ikke af noget andet Men-
neske end mig. Ikke?

KOLL.

Nej, jeg har aldrig holdt af andre end dig.

ASGERD.

Det har Sæmund heller ikke. Det gaar
mig saadan med Mænd, der lider mig —
lader det.

KOLL.

Tre Aar har du nu levet hos Sæmund.
Har du havt det godt i disse tre Aar?

ASGERD.

Jeg har raadet over alt og alle her paa Gaarden — undtagen over mig selv.

KOLL.

Og jeg har raadet over ingen — i den Tid og altid. Undtagen over mig selv. Jeg er gaaet og kommet som den frie Fugl, medens du sad her fast og — raadet.

ASGERD.

halvt spottende.

Er det derfor, at du hverken ejer Gods eller Gaard? Taaler du ikke at sidde fast?

KOLL.

Jeg lider ingen, og ingen lider mig; jeg stoler paa ingen, og ingen stoler paa mig; saalidt jeg tror paa Menneskene, saalidt tror jeg paa Guderne — jeg tror paa min egen Kraft.

ASGERD.

Din Kraft! Den er ikke stor — ikke stor nok, Koll!

KOLL.

Nej, den er desværre ikke det. Jeg er en fredløs Mand, Asgerd — enhver kan dræbe mig — uden Bøde eller Hævn.

ASGERD.

Jeg kan tænke det.

KOLL.

Og hvor skal jeg hen? Kan du hjælpe mig? I hvert Fald inat — eller for nogle Dage? Maaske slipper jeg bort med et Skib, der gaar til Norge.

ASGERD.

Sæmund kommer hjem inat.

KOLL

springer op.

Hvad siger du?

ASGERD.

Bliv siddende! Du kan opholde dig her paa Gaarden saalænge du vil. Endda Sæmund holder dig for sin bitre Fjende — efter Floses Raad.

KOLL.

Og han vil lade mig bo her?

ASGERD.

Som jeg siger.

KOLL.

Endda jeg kommer fredløs — og med
Manddrab bag mig! — Formaar du saameget
over ham?

ASGERD.

Jeg lover ikke mer end jeg holder.

KOLL.

Han nærer samme store Kærlighed til dig
nu som før.

ASGERD.

De tre Aar forandrede intet — gjorde ham
snarere mere begærlig end mindre.

KOLL.

Hvad Magt Kvinder dog har!

ASGERD.

Naar *vi* ingen lider — er vi stærke, stærke nok.

KOLL.

Du lider ikke Sæmund?

ASGERD.

Hvorfor spørger du om hvad du véd? Han er mig ikke imod: han er smuk og stærk.

KOLL.

Men Lykke er der ikke i det.

ASGERD.

Lykke! Vidste jeg saasandt, hvor den Urt groede for mig — da standsede hverken Sæmund eller nogen anden mig.

KOLL

lavere.

Drag ud med mig for at søge den!

ASGERD

ser paa ham, ganske rolig.

Med dig! Hvorhen?

KOLL.

Langt bort — ikke til Norge, men til de varme Lande, som jeg saa', da jeg var ung. Der er Himlen, Solen, Menneskene anderledes end her. Til Miklagard, om du vil?

ASGERD.

smilende.

Vi to! — Og hvad skulde vel vi to tage os til der?

KOLL.

Leve sammen. Ligesaa godt med mig som med Sæmund.

ASGERD.

Du er ikke saa stærk som han.

KOLL.

Er du vis derpaa?

ASGERD.

Ikke saa rig. Slet ikke rig. En fredløs fattig Mand, der hverken ejer Stue eller Sengested.

KOLL.

Hvis jeg havde dig med mig, skulde jeg vinde frem.

ASGERD

ser lidt paa ham.

Véd du det da ikke! Du er for gammel til alt hvad du ønsker.

KOLL

hæst.

Men jeg elsker dig, Asgerd!

ASGERD.

Ogsaa du!

KOLL.

Hvor smuk du er i Nat — og saaledes smykket! Er du altid saadan klædt?

ASGERD.

Nej — men iaften vilde jeg nok være smuk.

KOLL.

For hvem?

ASGERD.

Nej — men iaften vilde jeg nok være smuk.

KOLL.

For hvem?

ASGERD

haardt.

Er du kommen for at udspørge mig?

KOLL.

Tilgiv mig! — Mærked du ikke, at jeg attraaede dig?

ASGERD.

Jeg tænkte aldrig derpaa. Fra jeg var lille, har jeg jo set dig: altid helt gammel for mig. — Og min Fosterfader kaldtes du.

KOLL.

Jeg boede paa din Faders Gaard. Som unge havde vi faret sammen i Købmandsfærd. Han var den heldigere — eller i hvert Fald: han kunde spare og indvinde — medens jeg ødsled alting bort. Da vi kom hjem, var han rig og jeg fattig. Og saa blev jeg boende hos ham — deltog i Gaardens Drift — rejste undertiden, men kom altid tilbage — og bandtes

mere og mere til Gaarden, eftersom du vokste op. Jeg var fattig, jeg var meget ældre end du, jeg kunde ikke bede dig blive min Hustru — og maaske vilde ikke heller du. Saa da jeg ikke kunde eje dig, vilde jeg have Magt over dig. Og den fik jeg. Jeg var den eneste, hvis Raad du fulgte.

ASGERD.

Det er sandt.

KOLL.

Hvorfor?

ASGERD

roligt smilende.

Fordi du raadede mig godt.

KOLL

mærkt.

Det var snarest mod min Vilje.

ASGERD.

Du kunde vel intet andet, siden du elskede mig.

KOLL.

Har du saadan Magt over alle Mænd?

ASGERD.

Over alle dem, jeg ønskede at have Magt
over — undtagen én.

KOLL.

Hvem? Ham elsker du?

ASGERD.

Nej.

KOLL.

Sig, hvem det er! Jeg skal dræbe ham.

ASGERD.

Det er Flose. Men *du* skal ikke dræbe ham.

KOLL

ser paa hende.

Ikke jeg! Hvem da?

ASGERD

rynker Brynene.

Du spørger formeget.

KOLL.

Du lider mig dog, Asgerd!

ASGERD.

Jeg lider at tale med dig: du skjuler intet
for mig, og du er haardere end andre.

KOLL.

Jeg vil tjene dig, om jeg kan.

ASGERD.

Maaske du kan. (Hun lytter.) Tys! Hører du: det er Sæmunds Stemme. Han er kommen hjem.

KOLL

rejser sig, griber Økse og Skjold.

Sæmund, som ejer dig! Jeg havde gerne dræbt ham, dengang du drog bort med ham — og hellere nu.

ASGERD.

Lad dine Vaaben ligge, Mand, eller du kan være dødsens om et Øjeblik! Yp ikke Strid med Sæmund! Sæt dig rolig ned — og vent!

KOLL.

Vente paa hvad?

ASGERD.

Du spørger for meget, siger jeg dig. — Der er Sæmund.

TIENDE SCENE.

DE FORRIGE. SÆMUND kommer fra Gangen. Han ser ikke straks
KOLL, som sidder bagved ASGERD.

SÆMUND.

Sidder du her endnu!

ASGERD.

Ja! Her er kommen en Gæst.

SÆMUND.

En Gæst — saa sent! Hvem?

ASGERD.

pegende paa KOLL, der rejser sig.

Koll.

SÆMUND.

Koll her!

KOLL.

Ja! Det er mig — jeg beder dig om Fri-
sted her.

SÆMUND.

Hos mig! Hvorfor rejste du saa langt?

ASGERD.

Han flygtede. Han har dræbt Tord fra Hardarholt. Fredløs er han.

SÆMUND

kort,

Han kan blive her inat — denne ene Nat.

ASGERD

gaar hen til SÆMUND, sagte.

Hør mig, Sæmund! Husker du dit Ord fra før: „forlang af mig, hvad du vil“, sagde du — dette forlanger jeg nu.

SÆMUND.

Hvilket?

ASGERD.

Koll skal blive her — saalænge jeg vil.

SÆMUND.

Bo her! Og det forlanger du?

ASGERD.

Vil du bryde dit Ord?

SÆMUND.

Nej! Det vil jeg ikke — skønt bedre var det vel. Men ligemeget. Jeg frygter ikke Koll.
(Til KOLL.) Du kan blive her!

KOLL.

Jeg takker dig.

SÆMUND.

Behøves ikke. Jeg skal vise dig dit Senge-
sted.

Han gaar ud i Gangen og til venstre.

KOLL

vil tage sine Vaaben, men lader dem ligge ved et Blik af ASGERD.

Godnat, Asgerd!

Han gaar ud efter SÆMUND.

ASGERD

tager nogle Redskaber fra Væggen og sætter sig med dem
ved Ildstedet.

SÆMUND

kommer ind og gaar hen til ASGERD.

Vil du ikke til Sengs?

ASGERD.

Nej, ikke endnu -- gaa kun du!

SÆMUND

sagte.

Følg med!

ASGERD.

Er du træt, saa læg dig og sov!

SÆMUND

nærmere, bedende.

Jeg er ikke træt — og du er smuk — kom
Asgerd!

ASGERD.

Nej, jeg vil ikke. Gaa og lad mig med
Fred!

SÆMUND

staar lidt og ser paa hende.

Hvad arbejder du der med?

ASGERD.

Jeg ser mine Redskaber efter. Imorgen tidlig
gaar jeg paa Fuglefangst med Koll.

Hun sidder rolig og han vender sig mismodig
mod Døren.

Tæppet falder.

ANDEN AKT.

Stuen behængt med brogede Tæpper. Hynder paa Bænkene. Fakler oplyser Stuen, desuden stærk Ild over Ildstedet. Bordet dækket med hvid Dug. Paa dette Træfade med Kød, Smør, Ost, Sul af alle Slags. Øl og Mjød i store Kander, Bægre og Drikkehorn. Ogsaa paa Skænkebordet ved Ildstedet staar Ølkander og Bægre.

FØRSTE SCENE.

SÆMUND, FLOSE, SKARPHEDIN sidder i første Højsæde, flere Mænd nedover mod venstre. SIGTRYGG, ØSSUR, RUNOLF, EYVIND sidder i andet Højsæde og flere Mænd nedover til højre, KOLL nederst mod Udgangsdøren. ASGERD sidder midtfor paa Kvindebænken langs Bagvæggen, ved Siden af hende BERA og HELGA, dernæst TORDIS og andre Kvinder.

Det er Maaltidets Slutning. Trælle og Piger bærer stadigt Drikke omkring. Der er megen Larm og Kaadhed og Voldsomhed. Mænd og Kvinder fjærner sig fra deres Pladser, samtaler paa Gulvet og vender tilbage. I det Følgende maa man tænke sig, at kun enkelte Samtaler høres, medens Gildet bestandig gaar sin Gang.

EYVIND

der staar op, slutter en Fortælling.

Saa red Skirner hjem. Freyr stod udenfor Asgaard, hilste ham og spurgte ham, hvad Tidende han bragte.

Skirner sagde:

Barri hedder,
som begge véd,
den lune Lund:
om ni Nætter
til Njords Søn der
Gerd skænker Gammen.

Men Freyr sagde:

Lang er en Nat,
længere to,
hvi hentæres tre?
Ikke en Halvnat
hviler min Lyst
før Stævne-Stunden.

Og som Freyr længes Skarphedin efter sin
Brud. — Og jeg efter min.

Stor Munterhed. Mændene slaar Bægrene ned
mod Bordet, Kvinderne ler.

SKARPHEDIN.

Eyvind har fortalt godt. Men er du saa
kvindekær som Freyr, hvorfor fæster du da
ikke Kone?

EYVIND.

Kan komme, før nogen tænker.

FLOSE.

Bedst at tage Kone tidligt, naar Langfarterne er endte.

EYVIND.

Ja, mine er omme. Nu længes jeg efter den korte Fart fra Bord til Seng.

SIGTRYGG

har nærmet sig, han er bleg og har drukket,

Det sømmer sig daarligt at tale om sin Lyst, naar andre Mænd hører derpaa.

EYVIND.

Hvad angaar min Lyst dig, Sigtrygg! Du skal vel ikke have alle Kvinder — og Helga tager jeg ikke fra dig.

ASGERD

paa den anden Side af SIGTRYGG.

Tag dig iagt, Sigtrygg, du hidser ham blot op. Naar du ikke er skilt ved Helga, hvad saa?

SIGTRYGG.

Du har Ret, men jeg kan ikke udholde hans Overmod.

ASGERD.

Han er ikke overmodig — kun fri, sikker
og elskovslysten.

SIGTRYGG.

Jeg dræber ham.

ASGERD.

Har du derfor Tordis? — Det er Helga, der
staar ivejen — ikke Eyvind.

SIGTRYGG.

Staar han ikke ivejen, selv om Helga ikke
hindrer mig?

ASGERD.

Skaf først Helga bort, saa lærer jeg dig Raad
mod Eyvind.

SIGTRYGG.

Vel, jeg følger dine Raad.

ASGERD.

Gaa hen til Tordis!

SIGTRYGG gaar hen til TORDIS og taler med hende.

FLOSE

i Samtale med EYVIND.

Hvorfor skulde Øssur ikke give dig sin Datter? Er du ikke velanset, din Æt berømt, din Gaard god? I alle Maader synes Sagen passende.

EYVIND.

Vilde du, Flose, staa inde for mig hos Øssur?

FLOSE.

Vilde ikke dine Frænder være dig tjenligere i denne Sag?

EYVIND.

Mine Frænder er ikke mange, og du véd, at de bor langt herfra.

FLOSE.

Nu! Der blev vel Tid at hente dem.

EYVIND.

Tid faar jeg ikke at bortgive. Hvad jeg ønsker, maa ske hurtigt. Nu længes jeg efter Pigen — hvem véd, hvad Vaaren vil bringe.

De samtaler videre. Der er Larm omkring RUNOLF.

ØSSUR.

Jeg tænker, ingen vil krænke Runolf her i Aften. Endnu er det ikke afgjort, hvilke Guder er de stærkeste, de gamle eller de ny. (Der raabes ja og nej.) Ja jeg — jeg stoler nu paa de ny.

KOLL.

De, der selv er stærke, behøver ingen Guder.

ØSSUR.

Overfor fredløs Mand er vel alle stærke.

KOLL

rejser sig bleg.

Det skal først prøves.

ØSSUR.

I hvert Fald spørges lidet om hans Mening blandt Høvdinge.

KOLL.

Endnu mindre om deres Mening, der løber bagved kristen Præst. Da jeg var i Viking, sagde man, at paa Kristus troede Trælle, paa Tor Mænd, men Høvdinge paa sig selv.

Bifaldsmumlen.

RUNOLF

rejser sig, mægtigt.

Kaldes jeg her Træl af denne Landløber?

SÆMUND

der endnu sidder i Højsædet og lytter til, slaar med Kniven i
Bordet, saa der bliver stille.

Stille herinde! Hvem vover at krænke mine
Gæster! Jeg raader, at man lader Øssur og
Runolf i Fred.

Han gaar ned fra Højsædet.

EYVIND.

Der ser du, at Øssur har vendt sig til Kri-
stentroen.

FLOSE.

Og hvad slutter du deraf?

EYVIND.

At ingen Tid er at spille for mig. Og
Tordis er dejlig i Aften. Se, hvor Sigtrygg
stirrer paa hende. (Han ler.) Han glemmer nok,
at han alt har Kone. Ja glo du kun! — Men
hvorfor vil du ikke sige god for mig? (Til Sæmund,
som har nærmet sig.) Kan Flose ikke sige god for
mig?

SÆMUND.

Hvordan mener du?

EYVIND.

Jeg ønsker at tage Tordis Øssursdatter til Kone, og jeg vil, at Flose skal tale med Øssur derom — saadan som Skik er. Men han tøver med at sige ja.

FLOSE.

Man taler ikke gærne i saadan Sag undtagen for nær Slægtning eller Ven. Men hvad mener du, Sæmund?

SÆMUND

ser paa FLOSE.

Jeg mener, at Eyvind er ung, tapper, foretagsom —

EYVIND.

Der hører du.

ASGERD,

som i Afstand har lyttet efter Samtalen, nærmer sig nu.

Har Mad og Drikke smagt dig, Flose!

FLOSE.

Jeg takker dig, Husfrue! Du sørgede godt for os alle.

ASGERD.

Vil I ikke drikke mere?

FLOSE.

Tak, jeg fik alt nok.

ASGERD.

Men du, Eyvind?

EYVIND.

Tak! Den megen Tale tørrer Halsen.

ASGERD

tager et Drikkehorn fra Skænkebordet.

Tøm da Hornet! (Leende.) Har du saameget at tale om?

EYVIND.

Ja jeg vil have Tordis til Kone, Derom taler jeg — og Flose skal sige god for mig.

Asgerd.

ASGERD.

Nu! Vil Flose ikke det?

FLOSE.

Jeg siger ikke nej.

ASGERD.

Men heller ikke ja. — Drik endnu et Bæger, Eyvind!

EYVIND.

Gærne.

ASGERD og EYVIND gaar sammen hen til Skænke-
bordet.

SÆMUND

sagtere til FLOSE.

Han er vild og svag paa éngang. Jeg talte ikke gærne hans Sag.

FLOSE.

Jeg gør det heller ikke gærne. Og dog —
se paa Helga!

SÆMUND.

Hvor bleg hun er! — Hun kommer herhen, tror jeg.

ASGERD

spøgende med EYVIND.

Det bliver et smukt Par, du og Tordis. Hun er fager — den fagreste af alle.

EYVIND

betaget af Drikken.

Ogsaa du er fager, Asgerd!

ASGERD.

Aa, jeg er gammel! Men Tordis er ung. Jeg saa' hende i Badstuen idag — skønnere Syn saa' jeg ingensinde.

EYVIND.

Jeg tror det nok.

ASGERD.

Du vil savne hende altid — hvis du ikke faar hende.

EYVIND.

Jeg *vil* have hende.

HELGA nærmer sig SÆMUND og FLOSE; hun er af en sart Skønhed, lille, bleg og frygtsom. Hun skælver.

HELGA.

Fader!

FLOSE.

Hvad er der, Barn!

HELGA.

Aa, Fader, jeg lider saadan Kummer.

FLOSE.

Vis det ikke! Lad glad og le muntert!

SÆMUND.

Hvad er der, Helga, du ser bedrøvet ud. Husk, at du har gode Venner!

HELGA.

Aa, ingen kan hjælpe mig. Hver Dag er Pine — og kommer jeg til Fest, er det allerværst.

FLOSE.

Tal ikke saa! Nævn ikke din Sorg, saa bliver den mindre for dig.

HELGA.

Er det for Sæmunds Skyld, at jeg ikke maa tale?

FLOSE.

Til Sæmund kan du tale som til mig.

SÆMUND.

Hvem krænker dig ved min Fest, Helga?

HELGA.

Den, der altid krænker mig — den, der skulde beskytte og elske mig — den, for hvem jeg kun er til Plage og Lede! — Se ham nu, hvor han stirrer paa Tordis!

FLOSE

vender sig og kalder.

Eyvind, et Ord!

EYVIND.

Ja, Flose, hvad vil du?

FLOSE.

Jeg har betænkt Sagen. Jeg lover at tale for dig hos Øssur, naar du vil — (Henkastende.) imorgen om saa skal være.

EYVIND.

Ja imorgen, hellere end gjerne imorgen. Jeg takker dig. Det er et Ord. Sæmund er Vidne.

FLOSE.

Ja, Sæmund vil ogsaa være Vidne imorgen.

SÆMUND.

Jeg skal ledsage Flose.

EYVIND.

Jeg takker jer begge.

KOLL

gaar hen til ASGERD, der staar ved Skænkebordet.

Hørte du, hvordan de krænkede mig?

ASGERD.

Jeg er ikke døv.

KOLL.

Og saa' du, hvordan Sæmunds Øjne lued,
da han slog til Lyd?

ASGERD.

Blind er jeg heller ikke.

KOLL.

Tror du, jeg længe vil taale dette?

ASGERD

koldt.

Og hvad vil du da gøre?

KOLL.

Se deres Blod, slaa dem ned, skaffe min
Sjæl Fred!

ASGERD.

Naar man hører dig tale, skulde man tro,

at du var en Søkonge med Langskibe og Hundreder af Mænd, der lystrede dit Bud. Og hvem er du! Min — Fosterfader! Jeg kunde bedre sige: min Fostersøn. For jeg nærer og beskytter dig, og tager jeg min Haand fra dig, vil du staa nøgen og fattig — og inden Natten er dit Liv endt. Hvad formaar du!

KOLL

langsomt.

Jeg formaar at dræbe den Mand, som jeg hader — uden Frygt og uden Tøven, og at frelse mit eget Liv.

ASGERD

nikker let.

Det er sandt.

KOLL.

Og nu tilbyder jeg dig at skille dig af med dine Fjender — til Tak for dit Venskab.

ASGERD.

Der vil ske meget i Aften.

KOLL.

Véd du, at jeg aldrig har set dig saa smuk
som iaften, Asgerd!

ASGERD.

Det samme sagde Sæmund før.

KOLL

knytter Haanden.

Sæmund!

ASGERD.

Gaa! jeg maa tale med Eyvind.

KOLL gaar bort fra ASGERD, til hvem EYVIND
kommer.

SÆMUND

der har set paa ASGERD og KOLL.

Jeg véd ikke — men her synes saa utrygt
i Aften.

HELGA.

Synes du ogsaa det?

FLOSE.

Nu er her drukket saameget, at alt kan ventes. Her væves onde Ting omkring os.

SÆMUND.

Er det Koll, som hidser Folk op?

FLOSE.

Koll — alle Mænds Foragt! Hvad formaar vel han, hvis ingen fører hans Haand? Nej, en klogere drager Traaden i Væven.

SÆMUND.

Hvem?

FLOSE.

Ak, Sæmund, én, hvis Haand er blødere end Silke fra Velskland.

ASGERD

talende med Eyvind,

Naa! Saa er du vel lykkelig nu?

EYVIND.

Lykkeligere, naar Tordis sidder i min Stue og —

ASGERD

hurtigt.

Vil du for Alvor dette, saa tro blot ikke,
at Flose kan være dig til Hjælp!

EYVIND.

Flose ikke! Jeg véd dog, at Øssur anser
ham for den viseste af alle Mænd.

ASGERD.

Ja, det gjorde Øssur — inden han tog
Kristentroen.

EYVIND

som stadigt drikker og nu er ganske omtaaget.

Ja — deri har du vel Ret.

ASGERD.

Nu bryder han sig kun om ét Menneske:
Runolf Præst.

EYVIND.

Den fordømte Munk!

ASGERD.

Han tillader ikke Tordis at blive din Kone,
en Hednings Kone.

EYVIND.

Skulde han vove?

ASGERD.

Skaf ham bort, saa er Tordis din.

EYVIND.

Tror du?

ASGERD.

Det er jeg vis paa. Men det maa ske
snart.

EYVIND.

Ja snart — for jeg *maa* have Tordis, og
imorgen kommer Flose og Sæmund til Øssur.

ASGERD.

Der ser du. — Gaa løs paa ham straks!

EYVIND.

Her ved Gildet.

ASGERD.

Ja netop! Mærker du ikke, hvor misfor-
nøjede Folk er med hans Nærværelse? Sæmund
havde før sin Nød med at styre dem. Og
Øssur er drukken nu; det er de alle — und-
tagen du.

EYVIND.

Jeg er ikke drukken.

ASGERD.

Du! Nej, det ser man da straks. Tag dig
et Bæger endnu!

EYVIND

drikker.

Du har sikkert Ret. Nu taler Munken med
Tordis.

ASGERD.

Han har vel kristnet hende for sig selv.

EYVIND.

Ja, jeg skal lære ham.

Han gaar bort fra ASGERD.

FLOSE.

Se der, Skarphedin og Bera rejsefærdige!
Vil I drage bort nu?

BERA.

Ja, hvis du synes Fader!

SÆMUND.

Vist synes jeg, Barn! Drag du kun bort,
mens Gildet larmer — (Sagtere.) saa ser de andre
ikke, hvor det smerter mig, at du gaar.

BERA.

Fader, kære Fader — det er jo ingen Ad-
skillelse for lange Tider.

SÆMUND.

Det er *det*, at du er borte, naar jeg vaagner
imorgen. I atten Aar var du hos mig, hø-
rende mig alene til — og nu er du en anden

Mands Ejendom. (Smilende.) Og saadan skal det være. Rejs! Vær lykkelig — og lyd din Mand i alle Ting!

BERA.

Det vil jeg, Fader!

SKARPHEDIN.

Farvel, Sæmund! (Til FLOSE.) Farvel!

FLOSE

der har passet paa den stigende Larm, sagte.

Nej bliv, Skarphedin!

ASGERD.

Skal de unge rejse? Ja, lad dem det! —
Det lider mod Nat. Afsted med de lykkelige!

SKARPHEDIN

usikker.

Ja, vi tænkte —

FLOSE.

Nej bliv endnu, min Søn! Kan hænde, jeg
trænger til din Arm.

ASGERD

ler.

Frygter du, Flose!

FLOSE.

Nej! Jeg værger mig selv.

SÆMUND.

Hvad er det for Kiv?

FLOSE.

Bland dig ikke deri! Den stilles des tidligere, hvis vi holder os tilbage.

Gæsterne er samlede i Klynge om EYVIND; man ser, at de tager hist og her deres Vaaben.

EYVIND.

drukken, højroestet.

Lad Munken gøre Jærtegn! Jeg siger: Tor er stærkest. — Tor stævned Kristus til Holmgang — det véd vi alle — men Kristus turde ikke slaas.

RUNOLF

der sidder til højre.

Spot ikke Gud! Tor var kun Støv og Aske, hvis Kristus ikke vilde, han skulde leve.

EYVIND.

Hvor tør du forhaane vore Guder?

RUNOLF

rejser sig.

De udsendtes fra Helvede for at lokke Mennesker i Fordærv! Jeg siger Eder: snart vil alle her i Landet falde ned og tilbede den ene sande Gud, den treenige Almagt. Naaden vil komme over Eder og hæve Eder mod Himlen, hvorfra Kristus strækker Armene ud imod Eder. Han er stærk: hans Navn helligholdes i tusinde Kirker — værner de levende — er den sidste Frelse paa de døendes Læber; Land efter Land erobrede han — sidst nu Norge, hvorfra I kom herop. Vil I alene staa imod! Vil I alene leve som Hedninger uden Beskyttelse og efter Døden lide Evighedens Pine i Helvede: flænges af graadige Ulve, svides med gloende Tænger, lide tærende Hunger og brændende Tørst i tusinde Aar. Der gives intet Valhal for dem, der ikke tror paa Kristus — kun Hels Boliger. Vælg skal I mellem Himlens livsalige Fryd og Hels grufulde Fortvivlelse.

Og du, dumme Dreng, vover at tale letsindigt og formasteligt om den sande Tro!

EYVIND.

Praleri og Løgn, Munk, mig skræmmer du
ikke med dine fede Ord!

RUNOLF

raaber.

Vise Flose! Hvem af os har Ret?

FLOSE

uvillig.

Hver har vel Ret at væрге sine Guder.

RUNOLF.

Hvis de er sande, ja. Men hvem af os *faar*
Ret? Øssur er alt en kristnet Mand, og mange
Høvdinge tog Troen i den sidste Tid.

FLOSE.

Jeg véd det. Og jeg tror, at de nye Guder
er stærke.

RUNOLF

triumferende.

Der hører du, Eyvind, vogt dig nu!

EYVIND.

Vogte mig! Vel ikke for dig!

ØSSUR

meget drukken.

Troen er god — jeg har det godt i den nye Tro.

SIGTRYGG.

Pak sammen, Eyvind, du kan ikke engang magte en Præst.

ASGERD

hvisker til EYVIND.

Slaar du nu ikke Munken, taber du Tordis.

EYVIND.

Kom herved, Munk, gør et Jærtegn! Vis dine Guders Kunster eller din egen Styrke!

SÆMUND.

Ingen Strid i min Stue, Eyvind!

RUNOLF.

Aa, den Strid er hastig endt. Pas paa,
Dreng!

Han griber sin Stav, der har Korsmærke,
springer hurtigt mod EYVIND og berører
ham tilsyneladende let med Staven i
Panden. EYVIND, der er fuldkommen
drukken, falder om og ligger bevidstløs.
Larm.

SÆMUND.

Hvad var det?

ØSSUR

leende.

Aa intet, gode Sæmund, blot at Eyvind blev
primsignet.

ASGERD.

Drukken Mand falder haardt.

SIGTRYGG

leende.

Han ligger i Svime.

SKARPHEDIN.

Den Præst synes mig usømmeligt hovmodig.

FLOSE.

Hold dig tilbage! Skaf Eyvind bort!

TORDIS.

Han bløder.

SIGTRYGG.

Af Næsen.

SKARPHEDIN.

Nej, af et lille Saar.

SÆMUND.

Bring ham ud! Læg ham i Sovestuen! Og
naar han er frisk, giv ham da Følge hjem!

Gæster og Trælle bærer EYVIND ud. Gildet
fortsættes.

ASGERD

til SIGTRYGG.

Saaledes fik vi Eyvinds Skæbne afgjort i
Aften. Nu skynd dig at smedde, mens Jærnet
er varmt. For imorgen drager Flose og Sæmund
i Eyvinds Ærinde til Øssur.

SIGTRYGG.

Imorgen — umuligt!

ASGERD.

Som jeg siger dig. Plejer jeg at tale usandt!
Pas nu paa — snart er Lejligheden der. Gaa
nu til Tordis!

SIGTRYGG

gaar fra ASGERD over til TORDIS.

Græder du over Eyvind?

TORDIS.

Jeg græder aldrig — jeg bare ler.

SIGTRYGG.

Ogsaa naar Eyvind slaar sig Hul i Hovedet?

TORDIS.

Eyvind kommer sig nok: han falder ikke
ved første Hug. — Skal du ikke hen til din
Kone, Sigtrygg!

SIGTRYGG.

Nej! Jeg vil have dig til Kone.

TORDIS

ler.

Du er nok helt gal, du! Eller tror du, at
jeg vil være Frille-Kone?

SIGTRYGG.

Jeg var aldrig klogere. Hør mig, Tordis!

De fortsætter hviskende Samtalen.

ØSSUR.

Det glæder mig, Flose, at du ser saa venligt til de kristne Mænds Tro — jeg synes, det er en god Tro. Jeg har nu faaet Englen Michael til Ven.

SÆMUND.

Er han god?

RUNOLF.

Han beskytter ved Dag og Nat, i Storm og Strid — og efter Døden, især efter Døden.

ØSSUR.

Ja, derpaa tænker jeg mest, for i levende Live varer jeg mig nok selv — jeg har jo stor Slægt og mange Venner, mange Trælle ogsaa. Men efter Døden — efter Døden! —

SÆMUND.

Naa, hvad saa?

RUNOLF.

Saa prøver han enhvers Gerninger, finder frem de onde og de gode, og vejer dem mod hinanden. Da gælder det Himmel eller Helvede, hvor Loddet gaar. Men har nogen tjent ham redeligt sit hele Liv, da tynger Englen med sin Sværdspids paa de gode Gerningers Skaal: den vipper ned — og den døde farer op til Himlen.

ØSSUR.

Der hører I! Ja, Michael er god! Derfor skal man blive kristen Mand — selv om det falder haardt med Hestekødet.

SÆMUND.

Hvad er det med Hestekødet?

ØSSUR.

Det maa man ikke spise, naar man har den rette Tro — nej, det maa man ikke.

FLOSE.

Nu, har man Englen, kan man vel undvære Spisen.

RUNOLF.

Sandt Ord det.

Samtalen fortsættes.

ASGERD.

sidder med HELGA ved Ildstedet.

Nej, at du vil taale det — jeg forstaar det ikke.

HELGA.

Hvad vil du, jeg skal gøre da?

ASGERD.

Tror du, jeg fandt mig i sligt? Tror du, nogen Mand bød mig saadanne Vilkaar?

HELGA.

Du er smuk, Asgerd, alle Mænd attraar dig.

ASGERD.

Ogsaa du er smuk, Helga, blot du selv vil være attraaet. Men den, der sætter sig selv til Side, fornærmes af alle — selv af den svageste.

HELGA.

Sigtrygg er ikke svag.

ASGERD.

Svag overfor dig. Tænk, hvad der staar bagved dig: Flose, for hvem alle bøjer sig — Skarphedin, som de fleste frygter — Sæmund, der er den stærkeste af alle Mænd — og deres Venner da — se blot hvor Øssur og Præsten drejer Øret hen til Flose!

Hvad tror du, Sigtrygg tør vove overfor disse — overfor dig?

HELGA.

Mener du virkelig! Men hvis han ikke elsker mig —

ASGERD.

Elsker du da ikke ham?

HELGA.

Jo — jeg kan ikke andet: han har mig i sin Magt, og jeg spiser af hans Haand.

ASGERD.

Og saa vil du skænke ham til Tordis!

HELGA.

Det er dog kun denne ene Aftens Kummer.

ASGERD.

Tror du? Men hvis jeg nu sagde dig, at Tordis nærer større Planer, og at Sigtrygg hildes dybere og dybere af hendes Lader. Se, hvor han stirrer hende ind i Øjnene! Mændene ler af ham.

HELGA.

anspændt.

Hans Blik hviler helt i hendes! — Jeg holder det ikke ud! Mit Hjærte standser — mit Blod fryser!

ASGERD.

Riv dem fra hinanden! Nu hastig, Helga!

HELGA

febrilsk.

Ja, jeg vil kræve hende til Regnskab.

Hun gaar bort fra ASGERD, hvem KOLL
stryger forbi.

ASGERD

seende efter HELGA.

Saa, nu øges Lystigheden, Koll!

KOLL.

Du ser saa glad ud.

ASGERD.

Livet ordner sig altid saa smukt for den taalmodige.

HELGA

til SIGTRYGG.

Hvad staar du her efter?

SIGTRYGG.

Hvad jeg staar efter?

HELGA.

Ja, Mændene ler af dig.

SIGTRYGG.

Du bliver vel gal, Kvinde!

Flere samler sig om HELGA, SIGTRYGG og TORDIS.

TORDIS.

Kys din Kones Skørt, Sigtrygg — det passer sig for en saa kvindekær Mand.

HELGA.

Sæt du ikke Ord paa min Mand!

SIGTRYGG.

Nej, det vil du vel selv besørge.

HELGA

ler anstrængt.

Ja, om dig gælder Ordet:

Glo og glane
Er Gækkens Vane.

SIGTRYGG.

Det er nok, Helga! (Han springer op paa en Bænk.)
Hør mig, alle Mænd her i Laget — hør, hvad
jeg nu vil sige! Jeg er ked af min Kvindes,
Helga Flosedatters Skænden og Skælden. Nu
har hun endog sat Nidvers paa mig — hvad
flere har hørt. Jeg tager til Vidne dig, Rognvald,
og dig, Guttorm, at jeg nu straks vil skilles fra
hende.

Det er sagt — det er vidnefast — det er
sket. (Han springer ned igen.)

Tag hende igen, Flose, jeg har nok — mer
end nok af din Datter.

HELGA

fortvivlet.

Sigtrygg, Sigtrygg — tilgiv!

SKARPHEDIN.

Tys, Helga! Lad Sværdet skille Trætten!

Man væbner sig rundt omkring.

SIGTRYGG.

Hvad Sværd! Hvad Trætte! Jeg vil ikke længer trættes med Helga — det er Sagen. Men jeg frygter ikke dig, Skarphedin, og ingen her. Kom mine Venner — herhen! Vi er hverken vaabenløse eller bange.

Flere Mænd slutter Kreds om SIGTRYGG.

SKARPHEDIN.

Kom Floses Venner!

HELGA.

Stand, Skarphedin! Jeg vil ikke dette.

SÆMUND

gaar imellem.

Jeg vil heller ikke dette. Er der Strid at udkæmpe, er Stedet ikke her. Skarphedin, husk det er dit Bryllup! Tag din Brud og rid bort!

FLOSE.

Sæmund har Ret: her er intet at udkæmpe.
Sigtrygg handler i sin lovlige Ret, naar han
siger sig skilt fra Helga. Hvad hjælper Strid! —
(Sagte til HELGA.) Kom, Helga, vi vil drage bort —
hjem til mig — og Børnene henter vi imorgen.

SKARPHEDIN.

Rejse — uden Sværds slag!

FLOSE.

Vi dynger Spot paa Skade, Skarphedin, kom!

RUNOLF

til ASGERD og ØSSUR.

Der ser I Hedningers Skik! Er dette en
Mand, der har taget en Kvinde til Ægte! En
Skørlevner er han.

ASGERD.

Men han lader sig kristne imorgen.

RUNOLF.

Siger du det?

ASGERD

Jeg véd det. Han længes efter en kristen Kvindes Favn. Han er rig, har stor Slægt, mange Venner.

ØSSUR.

Han er saa rig som nogen Bonde her paa Island.

RUNOLF.

Landsens Skik er det jo —

Samtalen fortsættes.

SÆMUND

Er det Alvor, Flose, at du vil bort?

FLOSE.

Tro mig, det er bedst! Nu naar Skarphedin og Bera drager af Gaarde, følger jeg og Helga med. Traadene er spundne om os: jeg vidste nok, at ondt vilde komme — men forhindre det kunde jeg ikke.

SÆMUND.

Vil du ikke forsøge Forlig?

FLOSE.

Nej, jeg vil ikke. Unyttigt for Helgas Skyld, for jeg ser det paa Sigtrygg — ikke om jeg drog ham med alle Gaardens Heste, drog jeg ham tilbage til Helga.

HELGA.

Ak, Fader, er jeg saa elendig?

FLOSE.

Elendig var du, hvis du ikke nu saa' din Skæbne lige i Øjet. Nu er Sigtrygg død for dig.

SKARPHEDIN.

Hvad om jeg lod ham være død for alle!

FLOSE.

Fik Helga ham da? —

Lovligt er her alt sket. Nu tager han Tordis, Kristentroen — og Præsten med i Huset. Lad ham om det — og lad os drage bort! Gør jer istand til Rejse, Børn!

SÆMUND.

Og dette skulde ske her ved mit Gæstebud!

SKARPHEDIN og HELGA fjærner sig saaledes,
at FLOSE og SÆMUND bliver alene.

FLOSE.

Kun et Ord, Sæmund, endnu: vogt dig! —
For dette er kun Begyndelsen. Den bløde
Haand er endnu rastløs arbejdende. Nornen
spinder.

SÆMUND.

Hvem skulde jeg frygte?

FLOSE.

Du véd det.

SÆMUND.

Koll?

FLOSE.

Han lader sig bruge til alt ondt. Du fulgte
ikke mit Raad.

SÆMUND.

Nej, én bandt mig med et Løfte. Men jeg
væmmes ved ham som ved det useligste Kryb —
og jeg tænker, denne Nat skal blive hans sidste
her i Huset.

FLOSE

tager ham i Haanden og ser paa ham.

Du faar en haard Kamp. Farvel, Sæmund!

SÆMUND.

Farvel, Flose! — Bedrøveligt Gilde!

FLOSE.

Sig ikke det! De to Børn er lykkelige. Og Helga! Bedre hos mig i Fred og Sorgen endt for alle Tider.

ASGERD

nærmer sig.

Du vil rejse?

FLOSE.

Det vil jeg, ja! Og derover kan du ikke undre dig, nu slig Ulykke er hændt Helga. Hun vil hellere skjule sit Ansigt i Fruerstuens mørkeste Krog end vise det frem ved Gæstebud.

ASGERD.

Ingen kan sige noget ondt om Helga.

FLOSE.

Nej, men gøre hende ondt — kan baade den ene og den anden.

HELGA.

Og give mig onde Raad ogsaa.

SÆMUND.

Hvem gav dig onde Raad?

HELGA.

Ikke du, Sæmund!

SKARPHEDIN.

Kolde er Kvinde-Raad — siger man.

BERA.

Farvel, Asgerd! — Hvor bleg du er i Nat:
dine Øjne er stive af Glans.

ASGERD.

Bleg — ja *jeg* skal ikke være Brud i Nat.
Farvel med dig!

SKARPHEDIN.

Kom, Bera, nu er de onde Timer forbi.

ASGERD.

Hvad! Angribes jeg med Haansord i min
egen Stue!

FLOSE.

Nej — vi rømmer Stuen. Farvel og Tak,
Sæmund! Farvel Husfrue!

ASGERD

standsende FLOSE, medens de andre fjærner sig.

Du takker ikke mig, Flose!

FLOSE

ser roligt paa hende.

Jo, jeg gør: du frelste min Datter ud af
Sigtryggs Vold og gav mig hende tilbage. Min
Alderdom vil glædes ved hende og mine Børne-
børn.

FLOSE gaar til de andre, og han, SKARPHEDIN,
BERA, HELGA og flere Gæster gaar ud af
Gangdøren og til højre.

KOLL

nærmer sig ASGERD, der er bleven staaende.

Hvad stirrer du saa langt efter?

ASGERD

Efter én, der er stærk.

KOLL.

Skarphedin?

ASGERD.

Jeg siger dig: du spørger formeget.

Hun gaar forbi ham hen til Gæsterne.

SIGTRYGG.

Saa, Tordis, nu rider Helga af Gaarde —
nu er jeg en fri Mand.

TORDIS

ler.

Saa brug din Frihed — drag til Irland, der,
hvor du siger Pigerne er saa smukke.

SIGTRYGG.

Den allersmukkeste er her.

TORDIS.

Men hende faar du maaske ikke.

SIGTRYGG.

Hende *maa* jeg have! — Hører du, Tordis,
for din Skyld har jeg handlet saaledes — ene
for at eje dig har jeg væltet Had og Fjendskab
over mit Hoved — gjort mig ilde set der, hvor

alle kom mig venligt imøde — mistet Sæmunds Venskab med Floses Slægtskab. Sølv og Gods vil det ogsaa koste mig.

Naa, jeg er rig: jeg kan skaffe mig Venner. Men dig *vil* jeg have, eller —

TORDIS.

Eller hvad? Jeg ler af dine Trusler. — Tror du, jeg er Helga, som du kan kue. Som Asgerd vil jeg være, mægtig som hun.

SIGTRYGG.

Som Asgerd! — Nu ja, hun er smuk og klog.

TORDIS

rask.

Jeg er ligesaa smuk som hun.

SIGTRYGG.

Det er du — yngre og friskere.

TORDIS.

Og saa klog som hun skal jeg blive. Jeg vil bede hende give mig Raad.

SIGTRYGG

nærmere.

Men du vil bo hos mig?

TORDIS.

Hvis min Fader vil — og Runolf.

SIGTRYGG.

Munken! Hvad vedkommer den Sag ham?

TORDIS.

Aa, med ham gaar alle Sager bedst. For ham skal du have Ærbødighed, Sigtrygg! (Sagtere.) Englene fører han med sig — og Djævlene ogsaa. Ve den, der ikke staar sig godt med ham! Jeg véd, at kærere Gæst kommer der ikke til mit Hus.

Men Kristen maa du blive, Sigtrygg!

SIGTRYGG.

Ja, jeg kan tænke det. — Nu — for at vinde dig! Straks vil jeg tale med din Fader.

TORDIS.

Med Runolf først. Der er han.

Hun fjærner sig,

SIGTRYGG.

Jeg vil tale med dig, Præst. — Jeg tager Troen.

RUNOLF.

Godt, godt! Den Gærning bliver til din Sjæls Frelse. — Var det derfor, du skilte dig ved din hedenske Kvinde?

SIGTRYGG.

Hm — ja — det kan siges, ja. Nu staar min Hu til en anden Kvinde.

RUNOLF.

Du farer for hastigt frem.

SIGTRYGG.

Saadan er jeg. Imorgen kan du kristne mig — men iaften skal du skaffe mig Kone.

RUNOLF.

Vil du, jeg skal tale for dig? — Hos hvem da?

SIGTRYGG.

Naa, det er sandt — du véd det ikke. Tordis vil jeg eje, Øssurs Datter.

RUNOLF.

Eje! — ægte mener du. — Jaja, Sagen lader sig maaske ordne.

SIGTRYGG

overlegen.

Kan jeg stole paa dig, Munk! Uden Kone ingen Daab!

RUNOLF

langsomt.

Du tager fejl. Uden Daab — ingen Kone: forstaar du vel, Sigtrygg!

SIGTRYGG

krympende sig.

Hvad — hvordan!

RUNOLF.

Jeg taler for kristen Mand — for ingen anden. Naar du kommer til mig for at tage Troen, fordi du føler, at de kristnes Gud er stærkere end dine Afguder — da vil jeg døbe dig. Og naar det er sket — da ser jeg ingen Grund, hvorfor jeg skulde nægte dig min Hjælp til Ægteskab med en kristen Kvinde. Mærk dig dette, Sigtrygg!

SIGTRYGG

lavt.

Jaja — jeg mener netop som du.

ØSSUR

kommer til.

Taler du med Runolf — af ham faar du kun godt at høre.

SIGTRYGG.

Det er jeg sikker paa. Ja — imorgen vil jeg blive kristen Mand, Øssur!

ØSSUR.

Nei, vil du det! Sesé — ja den rette Tro breder sig.

RUNOLF.

Jeg tror, vi faar Glæde af Sigtrygg.

SIGTRYGG.

Saa kommer jeg til dig imorgen, Øssur!

ØSSUR.

Du skal være velkommen!

SIGTRYGG.

Kan hænde, jeg har endnu et Ærind.

ØSSUR.

Hvem hører ikke gerne Vens Ærind! —
Du er velkommen! det er vel paa Tide, at vi
bryder op. Jeg ser, Folk er ifærd dermed.

ASGERD

som har nærmet sig under de sidste Repliker.

Bliver I ikke paa Gaarden inat? Du og
Tordis! Og Runolf! Og Sigtrygg!

ØSSUR.

Gerne det for mig! — Det er alt sent —
og vanskeligt at ride for en gammel Mand om
Natten, naar Øllet er steget lidt til Hovedet.

SÆMUND har nærmet sig.

ASGERD.

Jo vist, skal I alle blive, her er Plads nok.

RUNOLF.

Hvis Sæmund vil det —

SÆMUND.

Som Asgerd siger: her er Plads nok.

ØSSUR.

Ja, da tror jeg, det er bedst at komme til
Ro nu.

RUNOLF.

Vi beder en Bøn først, Øssur!

ØSSUR.

Vist gør vi det — til Michael — han er god.

ASGERD.

Sæmund viser jer nok Rummene.

SÆMUND.

kalder.

Koll!

KOLL.

kommer.

Ja, Sæmund!

SÆMUND

bydende.

Vis disse mine Gæster Soverum! — Jeg
sørger imens for de andre.

Han fjærner sig.

KOLL

hvisker hæst til ASGERD.

Jeg tænker, Sæmund har drukket.

ASGERD

koldt.

Da tænker du fejl (Højt.) Kom, Tordis, jeg viser dig Plads.

TORDIS

idet hun gaar forbi SIGTRYGG, sagte.

Du vilde vel gerne følges med mig nu, Sigtrygg.

SIGTRYGG

ligesaa.

Det vilde jeg. Jeg længes som Freyr efter Gerd.

TORDIS.

Hys! jeg er en kristen Mø og taaler ingen hedenske Lader. (Højt.) Godnat, Fader! Godnat Runolf!

RUNOLF.

Godnat, mit Barn, bed din Bøn!

ASGERD og TORDIS gaar ud i Gangen til venstre.

SIGTRYGG.

Jeg tømmer et Bæger endnu, inden jeg gaar. —
Vil I ikke drikke med, Øssur!

ØSSUR.

Jo — for at væde Læberne inden Bønnen.

De drikker.

KOLL.

Du ser saa fornøjet ud, Sigtrygg! Godt
Arbejde gjort iaften?

SIGTRYGG.

Ja, jeg tænker, dette Gilde skal mindes
længe.

KOLL.

Og det er end ikke forbi endnu. — Vil du
støtte dig paa mig, Øssur!

ØSSUR

smilende.

Tak — nej! Jeg vil støtte mig paa Michael
— nej paa Runolf — hans Arm er stærk —
og han er god efter Døden, især efter Døden! —
Nu skal vi sove, Runolf! Ikke sandt? Bede
og sove?

RUNOLF.

Kom, gamle Mand! — (Til KOLL.) Vis os saa vort Soverum!

KOLL.

Kommer du saa med, Sigtrygg!

SIGTRYGG

drikkende.

Altfor tidligt endte dette Gæstebud. — Men imorgen bliver det en lystig Dag.

Nu er alle Gæster efterhaanden borte. Trællene har bragt alt ud. Faklerne slukkes. Kun paa Ildstedet brænder Luen.

ANDEN SCENE.

ASGERD. SÆMUND.

ASGERD

kommer ind, ser sig om og sætter sig ved Ildstedet.

SÆMUND.

kommer lidt efter.

Sidder du der igen i Aften?

ASGERD.

Iaften ligesom alle Dage.

SÆMUND.

Er du tilfreds med dit Dagværk?

ASGERD.

mørkt.

Hvad vil du mig? Yppe Kiv?

SÆMUND.

For første Gang i Aften har jeg følt det som boede der onde Magter i dig — som var onde Magter her til Huse.

ASGERD.

Og saa?

SÆMUND.

Hvorfor siger du mig ikke rent ud, hvad du tænker og raader, beslutter og udfører?

ASGERD.

Hvor veltalende du er i Nat!

SÆMUND.

Se ikke saa haanligt paa mig, Asgerd!

ASGERD.

Du kunde paany slaa mig — mener du.

SÆMUND.

Nej, det mente jeg ikke. Jeg har betalt dyrt nok den ene Gang, det hændte.

ASGERD.

Tror du! — — Hvad fortrædiger Koll dig?

SÆMUND.

Han fortrædigede mig ikke, hvis ikke en anden stod bag ham. Men at du holder paa denne ildesindede og lumske Mand — det gør ham farlig. Ogsaa for mig.

Og var det endda det eneste. Men jeg føler eller aner — for jeg forstaar det ikke helt — at hvad ondt der skete ved dette Gilde, det opspandt du. Traadene laa alle i din Haand.

ASGERD.

Det har du fra Flose.

SÆMUND.

Ja, Flose, — hvorfor skal du — hvorfor maa du hade ham?

ASGERD.

Det maa saa være.

SÆMUND.

Han er min eneste Ven.

ASGERD.

Men ikke min.

SÆMUND.

Og hvorfor ikke? Han bød dig gerne sit Venskab.

ASGERD.

Skal jeg sige dig det inat? Ja, jeg kan jo gerne. Han bøjer sig aldrig for mig — jeg aldrig for ham. Derfor kan vi ikke være Venner.

SÆMUND.

Det tror jeg ikke. Men *det* staar mig klart: holdt du af mig, lod du Flose og hans Slægt i Fred. — Og i Aften skilte du Sigtrygg fra Helga.

ASGERD.

Kan jeg for, at Sigtrygg er ked af Helga
og nu attraar Tordis?

SÆMUND.

Det ligner dig ikke, at undskyldte dig.

ASGERD

med et ondt Blik.

Hvad vil du mig? Jeg lider ikke disse
Spørgsmaal.

SÆMUND.

Jeg vil dig — dette: du har bragt megen
Ufred med dig, hvor du leved — ogsaa i mit
Hus. Jeg vil spørge dig inat — om det ikke
engang kan tage Ende — om ikke den Tid er
kommen, hvor du vil blive — god. Jeg længes
efter Ro — men jeg gaar som i et Uvejr i
mit eget Hus.

ASGERD.

Jeg tænker ikke at skifte Sind, Sæmund!
Og vilde jeg, kunde jeg vel ikke. Mennesker
bliver som Skæbnen vil.

SÆMUND

lavt.

Jeg beder dig derom — Bera er borte —
Floese skal sjældent besøge mig, jeg næsten aldrig
ham —: gør Huset trygt!

ASGERD

med Haan.

Du er Manden — beder du mig om Fred!

SÆMUND

tungt.

Du vil da ikke med det gode.

ASGERD.

Hvad vil du tvinge mig til?

SÆMUND.

Til intet. — Det var mod min Vilje, at du
bad Øssur og de andre blive her i Nat. Men
det er sket. Imorgen rejser de. — Og Koll med.

ASGERD.

Koll! — Husker du dit Løfte?

SÆMUND.

Jeg loved dig Opfyldelse af enhver Bøn —
hvis du vilde glemme. Jeg tror ikke paa, at
du har glemt. Mit Løfte gælder ikke længer.

ASGERD.

Lærte Flose dig dette?

SÆMUND.

Taler du som én, der har glemt! — Jeg
vil aldrig mere bøje mig for dig, Asgerd!
Imorgen tidlig rejser Koll.

ASGERD.

Det vover du! — (Efter kort Betænkning.) Dog —
du er den stærke, der kommer han.

Hun gaar ud, forbi den indtrædende KOLL.

TREDJE SCENE.

SÆMUND, KOLL.

KOLL.

De Gæster, der bliver, er i Sovestuen. Men
andre ønsker at sige dig Farvel, inden de rejser.

SÆMUND.

Vel!

KOLL.

Lad mig blot sige dig: jeg er ingen Træl,
som du kan budskikke.

SÆMUND

roligt.

Nej, Træl er du ikke — thi Trælle kan
være brave og man kan stole paa dem.

KOLL.

Hvad siger du!

SÆMUND

endnu roligere.

Jeg taler i mit eget Hus til en fredløs Mand,
som har gæstet mig længe nok. Dette er din
sidste Nat i Sæmunds Gaard, Koll! Imorgen før
Daggry er du herfra. Ellers vogt dig!

Han vil gaa ud.

KOLL.

Saadan taler du til mig!

Han træder i Vejen for SÆMUND.

SÆMUND.

Af Vejen med dig! (KOLL viger.) Og vogt dig
for at møde mig imorgen!

SÆMUND gaar ud i Gangen og tilhøjre.

FJERDE SCENE.

KOLL. ASGERD kommer fra Gangen til venstre, gaar hen til
Ildstedet og sætter sig.

KOLL.

Véd du, hvad Sæmunds Ord var?

ASGERD.

Jeg kan gætte dem.

KOLL.

Han jager mig herfra.

ASGERD.

Han er Herre her.

KOLL.

Og du, som havde lovet mig! — Hvor er
din Magt nu?

ASGERD.

Jeg har vel ingen. Desuden, Sæmund er stærk. Jeg lider ham godt, naar Vreden flammer i ham.

KOLL.

Saa skal du vel møde ham nu?

ASGERD.

Beständig spørger du.

KOLL.

Du vil, at jeg skal rejse?

ASGERD.

Det er ikke min Vilje.

KOLL.

Og du vil intet gøre for at forhindre det?

ASGERD

langsomt.

Vil du bestandigt tage Ly af en Kvindes Naade?

KOLL.

Og du vil ikke følge mig?

ASGERD.

Du raser.

KOLL.

Og jeg, som begærer dig — som ikke kan undvære dig — som *maa* eje dig!

ASGERD.

Du glemmer Sæmund!

KOLL.

Og hvis han ikke var?

ASGERD.

Men han er.

KOLL.

Og hvis han ikke var?

ASGERD.

Da skilte han i hvert Fald ikke dig og mig.

KOLL.

Imorgen tidlig skal jeg rejse. Træffer han mig ved Dag gry, dræber han mig.

ASGERD.

Saa rejs!

KOLL.

Ja, jeg venter ikke til imorgen.

ASGERD.

Nu kommer Sæmund for at hente mig til Soverummet.

KOLL.

Og inat følger du ham?

ASGERD.

Ja, det gør jeg.

KOLL.

Saa bliver hans Søvn sød og lang.

FEMTE SCENE.

DE FORRIGE. SÆMUND kommer ind.

SÆMUND.

Koll endnu her i Stuen!

KOLL.

Nu gaar jeg, Sæmund!

Han gaar ud i Gangen og til højre.

SÆMUND.

Han har klaget sin Nød for dig?

ASGERD.

Naturligvis. Jeg ynker ham — saa elendig han er. Lad ham blot rejse!

SÆMUND

glad.

Siger du det! — (Sagte.) Vil du atter sidde oppe inat?

ASGERD.

Nej! Jeg vil blot flette mit Haar, saa kommer jeg — Gaa i Forvejen!

SÆMUND.

Hvor skøn du er, Asgerd!

ASGERD

smiler.

Gaa i Forvejen! — Jeg kommer straks.

Han ser glad paa hende, deres Øjne mødes i Smil.
Saa vender han sig om og gaar mod Døren.
Straks han har vendt sig, antager hendes Ansigt
et lurende anspændt Udtryk. Idet han kommer
ud i Gangen og drejer til venstre, ser man KOLL
fra højre hæve Armen og hans Økse træffer
SÆMUND i Hovedet. SÆMUND styrter om med
Hovedet ind mod Stuen. KOLL betragter ham et
Øjeblik og løber ind i Stuen.

KOLL.

hæst.

Han er død! Hans Hoved er kløvet! Nu
er du min — kom!

ASGERD

der har rejst sig, stærkt.

Hvad har du gjort, Ugerningsmand! Dræbt
Sæmund!

KOLL.

Hvad!

ASGERD.

Bort med dig! Jeg kalder paa Hjælp!

KOLL.

Er det min Løn!

ASGERD.

Flygt, inden Hævnerne kommer! (Sagtere.) Flygt til Udhuset ved Bakken og gem dig der! Døden fortjente du, men jeg skaaner dig. (Hun gaar til SÆMUNDS Lig og raaber ind mod Gangen) Hjælp, hjælp — kom, Mænd og Trælle!

KOLL.

Ja, jeg flygter nu — men imorgen ser du mig igen!

Han skyder Slaaen fra Udgangsdøren, river den op og styrter ud.

ASGERD.

Hjælp, hjælp! Sæmund er dræbt. (Hun tager en Brand fra Ildstedet, bøjer sig over SÆMUNDS Lig og hvisker med sammenbidte Tænder:)

Fik du Slaget tilbage, Sæmund!

SJETTE SCENE.

ASGERD. ØSSUR, SIGTRYGG, flere Gæster og Trælle
kommer løbende.

SIGTRYGG.

Hvad siger du! Sæmund dræbt!

ASGERD.

Koll slog ham.

SIGTRYGG.

Hvor er Koll?

ASGERD.

Flygtet, straks jeg kom til.

ØSSUR.

Sæmund dræbt! Og Flose —

ASGERD.

Hurtigt! Tag én af jer Trælle — den bedste
Rytter den raskeste Hest og meld Flose Drabet!

SIGTRYGG.

Dette skal hævnnes.

ASGERD.

Ja, hævnet vil dette blive.

Tæppet falder.

TREDJE AKT.

Næste Dags Eftermiddag, Graat Lys ind fra Tagets Luger. Stuen oplyses dels heraf dels af Flammen fra Ildstedet.

FØRSTE SCENE.

ASGERD og TORDIS sidder ved Ildstedet.

TORDIS.

Sørger du? Du græder ikke.

ASGERD.

Om jeg græd, leved han ikke derfor op.

TORDIS.

Du er smuk og rig — mange Mænd vil endnu bejle til dig.

ASGERD.

Næppe nogen anseligere end Sæmund.

TORDIS.

Han elsked dig — han gjorde alt efter din Vilje — ikke?

ASGERD.

Han var mig altid god.

TORDIS.

Lær mig, hvordan du bar dig ad! — Heller ikke jeg vil tvinges af nogen Mand.

ASGERD.

Det vil nok lykkes dig, Tordis.

TORDIS.

Hvordan faar de ikke Magt over én?

ASGERD

syslende med Ilden.

Naar man forlanger alt og selv intet giver.

TORDIS.

Just saadan tænker jeg mig det. Jeg vil kunne stole paa Sigtrygg i alle Ting — (Hun ler.)
og han paa mig i ingenting.

Asgerd.

ASGERD.

Han vil nok blive fornøjet paa den Maade,
Sigtrygg.

TORDIS.

Fornøjet — saa smuk som jeg er! Han
løber jo efter mig som en tosset Hund! (Hun ler.)
Nu kan han foreløbig vente med Bryllupet. —
Der kommer han.

ANDEN SCENE.

DE FORRIGE. SIGTRYGG kommer fra Gangen til højre.

SIGTRYGG.

Nu er jeg kristnet Mand.

ASGERD.

Naa, er det sket! Ja, Runolf er hurtig.

TORDIS.

Det var godt. Nu bliver du en helt anden.

SIGTRYGG.

En helt anden — det tror jeg næppe.

ASGERD

svagt smilende.

Du mærker ingen Forandring?

SIGTRYGG.

Nej — jeg er i hvert Fald den samme overfor dig, Tordis! Og idag aftaler jeg med din Fader Bryllupet.

TORDIS.

Og med Runolf.

SIGTRYGG.

Ham angaar det vel ikke?

TORDIS.

Min Fader spørger ham altid til Raads — og jeg har sagt dig, at Runolf Præst er god at have med i alle Ting.

SIGTRYGG.

I al Ting skal han vel ikke med!

TORDIS.

I alt hvad angaar mig. — Men hvis du vil holde dig borte fra mig, saa staar dette dig frit.

SIGTRYGG.

Sig, Asgerd, er dette rimelig Tale?

ASGERD.

Jeg synes, at du daarligt ypper Strid med Tordis.

SIGTRYGG.

Gør jeg!

TORDIS.

Ja vist — men du *vil* ægge og fortrædige mig!

SIGTRYGG.

Jeg beder dig, Tordis!

TORDIS

kaster sig om Halsen paa ASGERD.

Aa, Asgerd, jeg er ulykkelig!

ASGERD

klapper hende.

Stakkels Tordis, som er munter og blid!

SIGTRYGG

mumlende.

Jeg var maaske lidt hastig —

TREDJE SCENE.

DE FORRIGE. ØSSUR kommer fra Gangen til venstre.

ØSSUR.

Er Tordis her? Hun græder! Ja, dette var jo ogsaa meget sørgeligt for alle — for Asgerd især. En saa stor Høvding, den stærkeste af alle Mænd — og nu er han død. Og han var ikke kristen — Michael kan ikke hjælpe ham.

SIGTRYGG.

Jeg er nu kristen Mand, Øssur!

ØSSUR.

Jeg véd det — ja, Runolf er ivrig i Troen, og han omvender mange — Véd du, Asgerd,

mange af Gæsterne og af Huskarlene har Runolf idag kristnet. Netop efter Drabet — dette gruelige Drab paa Sæmund — saa stor en Høvding — fandt han Sindene oplukkede — nej: opladte, sagde han. — Man vil dog vide, hvor man skal hen efter Døden. — Nu taler han til en stor Forsamling derinde i Sovestuen.

TORDIS.

Gør han det! Vil du ikke høre det, Asgerd!

ASGERD.

Nej, jeg vil helst være ene.

ØSSUR.

Ja, nu tænker alle paa Opbrud — nu ruster vi os.

ASGERD.

Blev I beværtede sømmeligt? — Jeg havde givet Befaling.

ØSSUR.

Ja sandelig gjorde vi det, Husfrue! Vi kender dig nok, Asgerd, her har man det godt paa Sæmunds Gaard — eller din Gaard nu — efter Drabet. Her lever man godt — men vi maa som sagt tænke paa Opbrud!

SIGTRYGG.

Jeg tager med dig, Øssur!

ØSSUR.

Ja — gerne for mig — du er velkommen —
kristnet er du nu ogsaa.

TORDIS.

Der kommer Runolf.

FJERDE SCENE.

DE FORRIGE. RUNOLF kommer fra Gangen til venstre.

RUNOLF.

Er Tordis her?

TORDIS.

Ja!

ØSSUR.

Ja vi er her alle — men vi tænker paa
Opbrud.

RUNOLF.

Ikke endnu — i alt Fald kan Tordis ikke drage afsted. Jeg trænger til hende. Her er mange Folk forsamlede — jeg vil forsøge at synge en Salme med dem. Tordis har lært den — og Tordis maa hjælpe mig at synge for.

SIGTRYGG.

Men hvis vi skal naa hjem inden Nat —

RUNOLF.

Hvad mener du: — hjem! Hvor?

ØSSUR.

Nu, nu — vi skulde vel tænke paa Opbrud.

RUNOLF.

Jeg kan ikke rejse nu. Jeg maa blive — medmindre Asgerd ikke ønsker —

ASGERD.

For mig gerne.

RUNOLF.

Og da *maa* Tordis blive.

SIGTRYGG

mumler mellem Tænderne.

Maa blive.

ØSSUR.

Jaja — vi skulde rigtignok ride —

RUNOLF.

Her gælder det Troen.

ØSSUR.

Ja naturligvis — gælder det Troen — den er stærk — saa maa der lystres.

RUNOLF.

Du kan godt ride. Saa følger jeg senere med Tordis.

ØSSUR.

Det kan jeg — naturligvis. — Ja, du vilde jo med, Sigtrygg!

SIGTRYGG.

Aa, vi kan vel vente lidt endnu.

ØSSUR.

Det kan vi naturligvis.

RUNOLF.

Kom saa, Tordis! (Til ØSSUR.) Vil du med og høre Salmen?

ØSSUR.

Ja naturligvis — jeg følger.

RUNOLF, TORDIS og ØSSUR gaar ud ad Gangen til venstre. Under den følgende Scene forsvinder Dagslyset.

ASGERD.

efter en lille Pavse.

Skal du ikke med, Sigtrygg!

SIGTRYGG.

Aa, jeg har ingen Hast.

ASGERD.

Ikke naar det gælder Tordis?

SIGTRYGG.

Hun er jo hos Præsten.

ASGERD

svagt smilende.

Er du skinsyg, Sigtrygg!

SIGTRYGG.

Nej, men jeg lider ikke Munken.

ASGERD.

Husk, at gennem ham faar du Tordis til Eje — og bevarer hende. Vil du Maalet, maa du ogsaa ville Midlet. Men du længes maaske efter Helgas Favn?

SIGTRYGG.

Nej — men — men hun gik ikke efter Præst.

ASGERD.

Efter Flose maaske.

SIGTRYGG.

Maaske! — Nej egentlig heller ikke. Det var vel altid efter mig. — Det er sandt — hvor gaar det til, at Flose endnu ikke er kommen?

ASGERD.

Forstaar du ikke det?

SIGTRYGG.

Nej.

ASGERD.

Han har et Ærind først idag — hos dig.

SIGTRYGG.

Hos mig — Flose hos mig!

ASGERD.

Ja, han henter Børnene — og de følger ham glade. Han red derover, da han vidste, du ikke var hjemme. Det syntes ham nemmest og sømmeligst for begge.

SIGTRYGG.

mærkt.

Naa, det var det jo ogsaa.

ASGERD.

Naturligvis — som Øssur siger. Men Flose vil komme her om et Øjeblik.

Det banker sagte paa Yderdøren.

SIGTRYGG.

Hvad var det?

ASGERD.

Hvilket? At Døren knirkede? Det skræmmer ikke mig. Men — jeg tror, jeg hører Hovslag. Det er sikkert Flose. Du vil vel ikke møde ham?

SIGTRYGG.

Hellere ikke.

ASGERD.

Saa gaa ud mellem de andre, medens han og jeg tales ved. Det bliver ikke længe.

SIGTRYGG.

Det vil jeg. Jeg vil høre Tordis synge.

Han gaar ud i Gangen til venstre. ASGERD lytter et Øjeblik, gaar saa forsigtigt hen og skyder Slaaen fra Yderdøren.

FEMTE SCENE.

ASGERD. KOLL kommer hastigt ind af Yderdøren, som han lukker efter sig.

ASGERD.

Hvad tænker du paa! Vover du at komme her!

KOLL

rystende i Feber.

Vover — som der var noget at vove. Véd du, at jeg hverken har spist eller drukket siden i Nat — ligget i den isnende Frost som et sammenkrøbet Dyr. Skulde jeg omkomme af Sult og Kulde?

Han varmer sig ved Ilden.

ASGERD.

Hvorfor gik du ikke din Vej?

KOLL.

Gik! Hvorhen? — Og bort herfra — fra dig! — Har du intet at give mig — blot en Drik — jeg tørster saa — fryser og brænder —

ASGERD.

Jeg kan intet hente, uden at det vækker Mistanke.

KOLL.

Jaja — lad være da! — Jeg tror, jeg er syg. Jeg trænger blot til Varme. — Kan du ikke gemme mig her — blot nogle Dage?

ASGERD.

Og saa?

KOLL.

Saa skal jeg rejse — gøre hvad du vil.

ASGERD.

Naar du har faaet dine Kræfter tilbage. — Men her er ingen Skjulesteder.

KOLL.

Jo vist er her. Vær ikke ubarmhjærtig mod mig, Asgerd!

ASGERD.

Du glemmer, at du har dræbt Sæmund.

KOLL

Hvorfor dræbte jeg ham?

ASGERD.

Fordi du *maa* dræbe — fordi du kun kan den ene Ting her i Verden.

KOLL

langsomt.

Fordi du vilde det, Asgerd — dræbte jeg Sæmund.

ASGERD.

Nu lyver du.

KOLL.

Vilde du det ikke?

ASGERD.

Husker du, da vi skiltes inden Drabet — da stod jeg ifærd med glad at følge Sæmund til Sovestuen. Tror du, at jeg da ønskede ham død?

KOLL.

Jeg tror det. Jeg forstaar dig ikke — men jeg tror det.

ASGERD.

Og du vil blive her — du vil, jeg skal skjule dig i nogle Dage — for at du skal staa frem og sige: jeg og Asgerd, vi dræbte Sæmund?

KOLL

mat.

Nej saadan vil jeg ikke sige. Aa jeg fryser — og hvor jeg tørster! — Jeg vil i intet gøre dig imod.

ASGERD.

Hvor svag du er, Koll! — Jeg tænker paa Sæmunds Styrke. Ingen kunde overvinde ham i ærlig Kamp.

KOLL

ydmøgt.

Jeg beder dig for mit Liv, Asgerd!

ASGERD.

Hys! — Hestetrampen — der har vi Flose og hans Mænd! — Skjul dig, Koll!

Asgerd.

KOLL

rejsende sig med Besvær.

Ja, hvor?

ASGERD.

Vent! Kom her hen til Døren! (De gaar begge til Yderdøren, hvis Slaa KOLL skyder fra.) Saa, nu er de stegne af — der er kun to. Nu aabner de Døren til Gangen. (Hun lukker rask Døren op.) Skynd dig nu ud og skjul dig i Skuret der!

KOLL,

idet han løber ud.

Kom snart til mig!

ASGERD.

Snart, snart!

Hun stænger Døren, gaar saa hastigt hen og sætter sig ved Ildstedet.

SJETTE SCENE.

ASGERD. FLOSE og SKARPHEIDIN kommer fra Gangen til højre.

ASGERD

rejser sig.

Tak, fordi du kom, Flose!

FLOSE.

Jeg takker dig, fordi du sendte mig Bud.

SKARPHEIDIN.

Koll dræbte ham. — Hvordan var det muligt?

ASGERD.

Han maa have overfaldet ham bagfra i Mørket. Jeg var gaaet forud, da jeg hørte et kvalt Skrig og et Fald bagved mig i Gangen. Jeg løb tilbage — og her laa Sæmund i Døraabningen med Hovedet flækket — den Dør (Hun peger paa Yderdøren.) stod aaben — Koll var flygtet gennem den. — Jeg kaldte paa Hjælp — men det var for sent.

SKARPHEIDIN.

I indhentede ham ikke?

ASGERD.

Det var dyb Nat — umuligt at finde ham.

FLOSE.

Desuden, hvad Nytte at søge ved Nattetid! Koll kan flygte saa langt han vil — han flygter dog ikke fra Døden. Han er fredløs Mand — og ingen beskytter ham mere.

SKARPHEDIN.

Tror du, han er flygtet langt?

ASGERD.

Næppe. — Hvorfor spørger du?

FLOSE.

Skarphedin troede paa Vejen, da vi var helt oppe ved Bakken, langt borte at se en Mand løbe ad Snarvejen hen mod Gaarden — en Mand, der lignede Koll.

SKARPHEDIN.

Det *var* Koll.

FLOSE.

Tror du, det kan være muligt?

ASGERD

næsten uden Betænkning.

Jeg tror, det er muligt.

FLOSE.

Virkelig!

ASGERD.

Han er nok stedt i stor Vildskab.

SKARPHEDIN.

Da vil jeg dog se mig lidt om her ved Gaarden.

ASGERD.

Deri vil jeg ikke forhindre dig.

FLOSE.

Tag nogle Mænd med dig, Skarphedin!

SKARPHEDIN.

Aa nej, jeg lider at gaa ene.

Han gaar ud ad Gangen til højre.

FLOSE.

Jeg vilde gerne se Sæmunds Lig.

ASGERD.

Straks! Men — vil du ikke tale en Stund med mig først? — Jeg tænker saa paa, at du var Sæmunds bedste Ven.

De sætter sig ved Ildstedet.

FLOSE.

Ja — og hans Død smerter mig saare.

ASGERD.

Dø saa pludselig! Hvem kunde tænkt eller ventet det!

FLOSE.

Vente det — kunde man vel.

ASGERD.

Vil du dermed sige, at du ventede Sæmunds Drab netop nu?

FLOSE.

Jeg vil ikke sige det.

ASGERD.

Men mene det?

FLOSE.

Hvorfor spørger du mig saaledes?

ASGERD.

Fordi jeg anser dig for klog — ja for den viseste af alle Mænd her paa Island. Du véd altid — siger man — hvad der vil hændes Mennesker.

FLOSE.

Jeg véd det ikke — men jeg tænker mig dertil. Og det er oftest rigtigt.

ASGERD.

Kender du ogsaa din egen Skæbne?

FLOSE.

Jeg kender den.

ASGERD.

Hvilken bliver den?

FLOSE

tier.

ASGERD.

Du vil ikke svare — jaja. Hvem tror du
éns Skæbne afhænger af?

FLOSE.

Af én selv — og af dem, som man har
kær.

ASGERD.

Afhang da Sæmunds Skæbne af mig?

FLOSE.

Han kaldte dig sin Fylgje — sagde, at han
havde set sin Fylgje.

ASGERD.

Og maatte dø. — Altsaa — jeg blev hans
Død?

FLOSE.

Det siger ikke jeg.

ASGERD.

Men du tænker det?

FLOSE.

Hvorfor spørger du saa? Til hvad Nytte?

ASGERD.

Jeg har sagt dig Grunden: fordi du er vis.
— Du havde advaret ham mod Koll.

FLOSE.

Det havde jeg.

ASGERD.

Hvorledes kunde du mene Koll farlig for
Sæmund?

FLOSE.

Jeg vil denne Gang svare. Jeg tror, du
har et hæftigt Sind, Asgerd! Hvis nu en Vredes-
tanke opstod hos dig, saa blev den farlig for
Sæmund, om Koll opholdt sig her — thi din
Tanke gjorde han straks til Handling.

ASGERD.

betaget.

I Sandhed, du er vis, Flose! (Lille Pavse. Sagte.)
Vil du være min Ven, nu da Sæmund er død
— jeg beder om dit Venskab — jeg trænger
til det.

FLOSE.

Jeg var Sæmunds Ven.

ASGERD.

Han var ogsaa min — hjalp mig i alle Ting: da det gjaldt at skaffe mig min Ejendom tilbage, udrettede han det — du raadede ham vel og hjalp mig. — Jeg skal nu sidde ene her paa den store Gaard — du vil forstaa, at jeg trænger til dit Venskab.

FLOSE.

Jeg glemmer ikke, at du var Sæmunds Hustru. Jeg vil hjælpe dig i alle Ting, hvad jeg formaar — om du ønsker Raad, give dig dem, naar du vil. Men — megen Styrke besidder jeg jo ikke mere — thi jeg er gammel — og — mon du trænger til mine Raad? Du er klog, Asgerd!

ASGERD.

Ikke erfaren og fremskuende som du — desuden, en Kvinde er altid svag overfor Mænd.

FLOSE.

Ikke du, Asgerd!

ASGERD.

Ogsaa jeg.

FLOSE.

Du mindre end nogen anden.

ASGERD.

Du finder da, at jeg er klog og stærk?

FLOSE.

Det finder jeg ligesom alle.

ASGERD.

Og smuk?

FLOSE.

Du behøver næppe en gammel Mands Ord
for at vide det.

ASGERD.

Endda fraraadede du Sæmund at ægte mig?

FLOSE.

Jeg fraraadede ham det ikke.

ASGERD.

Nej — for du forstod, det var unyttigt.
Men *hvis* dit Ord kunde havt Virkning —

FLOSE.

Jeg fraraadede ham kun at huse Koll længere end én Nat.

ASGERD.

Det er sandt — og du fik Ret. — Men hvis Koll ikke var kommen —

FLOSE.

Han kom — og blev.

ASGERD.

Men hvis han ikke var kommen, havde Sæmund levet.

(Efter en Pavse.) *Du* havde ikke ladet Koll komme og blive.

FLOSE.

Jeg havde jo ingen Magt derover.

ASGERD.

Forstaar du mig ikke? — Jeg mener, om du havde været Sæmund.

FLOSE.

Nu forstaar jeg dig.

(Pavse. FLOSE vil rejse sig.)

ASGERD.

Jeg beder dig: gaa ikke endnu! Det er mig en Hvile og en Lære at tale med dig. — Jeg tror, det er min Ulykke, at Mænd altid bøjede sig for mig.

FLOSE.

Din Ulykke — hvis du følte det saaledes. Sikkert deres.

ASGERD.

Men deres egen Skyld. Hvorfor var de svage?

FLOSE.

De købte dig vel for den Pris.

ASGERD.

Véd du, Flose, at du er den eneste Mand, som har staaet stærk overfor mig?

FLOSE.

Jeg har aldrig tænkt derover. Jeg har kun kendt dig som Sæmunds Hustru.

ASGERD.

Ja — hans Hustru kunde jeg ikke være. Men om jeg havde fundet en Mand, for hvem jeg følte Frygt!

FLOSE.

Ham vil du maaske engang finde.

ASGERD
sagte.

Jeg har fundet ham i dig.

(Pavse.)

FLOSE.

Jeg takker dig, fordi du nærer saa gode Tanker om mig.

ASGERD.

Jeg har aldrig frygtet Ord for, hvad jeg tænkte. Se paa mig, Flose! Jeg er ung og jeg er smuk — ingen Kvinde her attraas stærkere

af Mænd end jeg. Jeg er rig. Denne Gaard trænger til en Bestyrer — jeg selv til en Beskytter!

(Meget indsmigrende.) Hvis du og jeg var sammen, vilde alle bøje sig for os.

FLOSE.

Jeg takker dig for dit Tilbud. Men jeg er gammel — altfor gammel til at føre en ung og smuk Kvinde som dig ind i mit Hus, hvor nu Helga sidder til Glæde for min Alderdom med sine Børn.

ASGERD

tæt til ham.

Du er ikke gammel, Flose, og du er endnu kvindekær. Men hvad jeg byder dig, kan ingen anden skænke dig.

FLOSE

rejser sig.

Nu, saa hør da! Jeg er maaske kvindekær, skønt gammel — og du er visselig smuk som du byder dig til mig. Men — jeg væmmes ved dig — du som lod Koll dræbe min eneste Ven. Og hellere end jeg vilde føre dig ind i min Gaard, vilde jeg se den brænde ned over mig selv og al min Slægt.

ASGERD

med tindrende Øjne, næsten stammende.

Man kan faa meget at se, hvad man ikke venter.

FLOSE

rolig.

Jeg véd, hvad der bliver min Skæbne. —
Jeg ønsker at se Sæmunds Lig, inden jeg rider.

ASGERD.

Det er i Sovestuen.

FLOSE gaar ud i Gangen til venstre.

SYVENDE SCENE.

ASGERD. SKARPHEDIN.

ASGERD

staar et Øjeblik, gaar saa hen og aabner Yderdøren.

Skarphedin! Er du der?

SKARPHEDIN

udenfor.

Ja!

ASGERD.

Kom!

SKARPHEDIN.

Her er jeg! (Han træder ind, forsigtigt seende sig om.)
Hvad vil du mig?

ASGERD.

Du ser dig saa forsigtig omkring.

SKARPHEDIN.

En Fjende kan skjule sig allevegne — bedst
at vare sig.

ASGERD.

Fandt du Koll?

SKARPHEDIN.

Nej — som du kan begribe.

ASGERD.

Du søger daarligt.

SKARPHEDIN.

Du véd altsaa, hvor han gemmer sig.

Asgerd.

ASGERD.

Jeg véd ingenting. Men før da jeg gik over Gaardspladsen, hørte jeg noget røre sig i Skuret næstved Døren.

SKARPHEDIN.

Vel! Jeg takker dig. — Og jeg ser nu, hvordan jeg har taget fejl af dig. Jeg tænkte, du vilde hjælpe Koll.

ASGERD.

Ja — saadan miskender du og mange mig.

SKARPHEDIN.

Nu skal jeg finde ham.

Han vil gaa.

ASGERD.

Endnu et Ord! Han er min Fosterfader, Skarphedin! Dræb ham i Enekamp!

SKARPHEDIN.

Det skal jeg.

ASGERD.

Saa gaa og hævn Sæmund!

SKARPHEDIN gaar ud af Yderdøren. ASGERD
staar og ser ud efter ham.

OTTENDE SCENE.

ASGERD. SIGTRYGG kommer fra Gangen.

SIGTRYGG.

Hvad ser du efter, Asgerd!

ASGERD.

Efter hvem der sejrer.

SIGTRYGG.

Sejrer! Hvor? (Han gaar hen til hende.) Hvad er det! Skarphedin og —

ASGERD.

Og Koll ja. Nu er han helt fremme. — Hvem er stærkest?

SIGTRYGG.

Jeg véd ikke. Koll er saa stærk som nogen, men Skarphedin er yngre. Lad mig komme til, Asgerd! Sammen dræber vi Skarphedin.

ASGERD

lægger Haanden paa hans Arm.

Nej — du bliver.

SIGTRYGG.

Hvorfor?

ASGERD.

Jeg vil vide, hvem af de to der er stærkest. Desuden — Skæbnen skal afgøre det. — Tro mig, du træffer nok Skarphedin igen!

SIGTRYGG.

De Hug bider ikke. — Se! Nu slog Koll efter Skarphedins Ben.

ASGERD.

Han sprang højt op. Nu ramte han Koll i Hovedet. — Koll er død.

SIGTRYGG.

Ja, han er død. — Skarphedin kommer.

ASGERD.

Jeg gaar. Jeg vil ikke træffe ham nu efter Drabet — alene med dig.

Hun gaar ud i Gangen til venstre.

NIENDE SCENE.

SIGTRYGG. SKARPHEDIN kommer fra Yderdøren. Senere ASGERD,
FLOSE, ØSSUR, TORDIS og RUNOLF.

SKARPHEDIN.

Du her, Sigtrygg!

SIGTRYGG.

Ja, som du ser.

SKARPHEDIN

ser lidt paa ham.

Nu har jeg dræbt Koll — og maaske var det bedst, om jeg ogsaa angreb dig nu straks. Men Flose vilde ikke billige det — her i Sæmunds Gaard. Saa undsiger jeg dig, Sigtrygg, til første Gang vi mødes.

SIGTRYGG.

Det ventede jeg mig.

ASGERD, FLOSE og de øvrige kommer ind. Larm udenfor.

FLOSE.

Hvad er her sket?

SKARPHEDIN.

Sæmund er hævnnet. Jeg har dræbt Koll.

ASGERD.

Koll dræbt! — Han var min Fosterfader, og mig elsked han.

Hun gaar hen til de andre Gæster.

FLOSE.

sagte til SKARPHEDIN.

Fandt du ham her udenfor?

SKARPHEDIN.

ligesaa.

Ja, Asgerd viste mig hans Skjulested.

FLOSE.

Da gik du hendes Ærind, min Søn!

SKARPHEDIN.

Ja — hun ønskede at tage Hævn for Sæmund.

FLOSE.

Hun brugte dit gode Sværd til sin onde Sag. Kom, lad os drage bort! (Højt.) Farvel, Asgerd og I andre!

ASGERD.

Farvel, vise Flose!

FLOSE og SKARPHEDIN gaar ud i Gangen og tilhøjre.

SIGTRYGG

til ASGERD.

Nu drager ogsaa jeg af Gaarde, Asgerd!
(Sagte.) Hvorfor lod du mig ikke dræbe Skarp-
hedin? Nu har han undsagt mig — og hvem
kender Stridens Udgang!

ASGERD.

Er du undsagt? Saa véd jeg Raad. Nu
søger du Hjælp hos alle dine Venner, samler
dem til Aftale og Beslutning. Og naar alt er
ordnet, rider I alle til Floses Gaard ved Aften-
tid — og brænder ham inde og hans hele
Slægt. — Saa har du og vi alle Fred.

SIGTRYGG.

Brænde inde! Det var voldsom Gerning. —
Tror du, det vil lykkes?

ASGERD.

Følger du ikke mit Raad, dræber Skarp-
hedin dig.

SIGTRYGG.

Endnu raaded du mig godt. Vi tales ved!
(Han gaar hen til de andre.) Kom Øssur og Tordis!

RUNOLF.

Tordis rejser ikke.

SIGTRYGG.

Hvad siger du!

RUNOLF.

Hvis Husfruen tillader det, bliver jeg her
paa Gaarden i Nat. Jeg ønsker at holde en
Gudstjeneste endnu og Tordis hjælper mig med
Salmesangen. Kan det ikke ske saa, Øssur!

ØSSUR.

Det kan det godt. Saa rejser vi to, Sig-
trygg!

SIGTRYGG

sagte.

Hører du, Asgerd, hvor Munken raader over
alt?

ASGERD.

De Par Dage til Tordis er din — brug dem til dit Forsvar og tag saa Pigen!

SIGTRYGG.

Vel! Men ét Ord om dig selv, Asgerd, inden vi skilles: husk, at du nu ingen Beskytter har — ikke Sæmund, ikke Flose, ikke Koll! Skaf dig en paalidelig Ven — foruden mig; der gaar Mistro og Vrede omkring dig. Du trænger til en stærk Hjælper — alle Dage og alle Timer.

ASGERD

betænksomt, let nikkende.

Du har maaske Ret.

SIGTRYGG.

Sikkert! Saa kom da, Øssur! Farvel, Tordis og Asgerd.

ØSSUR.

Farvel, Husfrue!

ASGERD.

Farvel!

ØSSUR og SIGTRYGG gaar ud til højre.

ASGERD

gaar hen mod Ildstedet og sætter sig. RUNOLF siger sagte nogle Ord til TORDIS, som gaar stille bort.

SYVENDE SCENE.

ASGERD. RUNOLF.

RUNOLF.

Jeg vilde tale med dig.

ASGERD

vender Hovedet forbavset.

Med mig! Du?

RUNOLF.

Jeg er bleven af den Grund.

ASGERD.

Har du noget at sige mig?

RUNOLF.

Jeg tænkte, at du trængte til Trøst.

ASGERD.

Naturligvis trænger jeg til den. — Har du da Trøst?

RUNOLF.

Min Gud har Trøst for alle dem, der lider.

ASGERD.

Hvilken da?

RUNOLF.

Den, at de skal indgaa til et evigt Liv, fuldt af Salighed — hvis de tror paa Gud.

ASGERD

træt, næsten for sig selv.

Mine Guder lover det samme.

RUNOLF.

Men dine Guder er falske. — Og du tror ikke paa dem.

ASGERD.

ser paa ham.

Nej, det gør jeg ikke.

RUNOLF.

Ser du! — Og du véd end ikke, hvad der vil ske dig efter Døden. Men hvem aner, hvor nær Døden kan være! — Frygter du ikke?

ASGERD.

Véd *du*, hvad der vil ske efter Døden?

RUNOLF.

Jeg véd det.

ASGERD.

Hvorfra?

RUNOLF.

Det staar skrevet med Guds egne Ord i de
Bøger, som han har aabenbaret.

ASGERD.

Er det nu vist?

RUNOLF.

Det er fuldkommen sikkert. Tusinder af
lærde Mænd læser Guds Ord hver Dag.

ASGERD.

Maaske. — Men hvad forlanger saa din
Gud?

RUNOLF.

At du tror paa ham, som led Døden for
din og andre dødeliges Skyld.

• ASGERD.

Gjorde han det?

RUNOLF.

Alt dette skal jeg berette dig udførligt. Men
én Ting kræves først. (Indtrængende.) Bekend dine
Synder!

ASGERD.

Mine Synder! — Hvad bilder du dig ind,
Præst, skulde jeg fortælle dig —

RUNOLF.

Du taler ikke til mig, men til Gud, som véd
og kender alt.

ASGERD.

Véd han alt — hvad trænger han saa til
mine Ord?

RUNOLF

mægtigt.

Spot ikke! Han vil, at du selv aabent skal
bekende dine Synder. Og hør mig, Asgerd,
jeg læser i din Sjæl: jeg ved at du har grufulde
Synder at svare for — begangne Mord og atter
Mord! — Ve dig Kvinde, som lod din Husbond
myrde!

ASGERD

forvirret.

Hvad yover du — tror du, jeg frygter —

RUNOLF.

Jeg frygter heller ikke dig, skrøbelige, syndefulde Kvinde! Betænk dig vel: tusinde Aar skal du pines for din hæslige Synd, hvis du ikke oprigtigt angrer og enfoldigt bekender. Jeg — ene jeg skaffer dig Fred i din Sjæl — jeg aabner Forladelsen for dig.

Man hører udenfor Salmesang, der nærmer sig.

ASGERD.

Forladelsen?

RUNOLF.

Ja vælg nu, Asgerd, om du vil gaa som Hedning til Helvede med alle Kødsynder over dit Hoved eller du vil bekende Troen, faa Syndsforladelse, omgives af vogtende Engle og efter Døden gaa ind til din Herres Glæde!

ASGERD

anspændt,

Er dette Valget?

RUNOLF.

Vogt dig Asgerd, vogt dig for Straffen — jeg ser Djæveln strække sin Haand ud efter dig, jeg hører hans Latter, jeg øjner Pinslerne bestemte

for dit usle Legeme, af hvilket du er stolt —
vælg Frelsen, Asgerd! Bøj dig for Herren —
bed og tro!

ASGERD.

imod ham med Øjnene fæstede til hans.

Hvis jeg bøjer mig for din Gud, siger du
mig da fri for Synd?

RUNOLF.

Englene beder dig fri for Synd og Straf.

ASGERD

med fast Beslutning.

I Sandhed, du er stærk.

RUNOLF.

Troen gør stærk.

ASGERD.

Ja, det mener jeg.

RUNOLF.

Fald paa Knæ og bed!

ASGERD.

Jeg bøjer Knæ for din stærke Tro.

RUNOLF.

Sig: Pater noster!

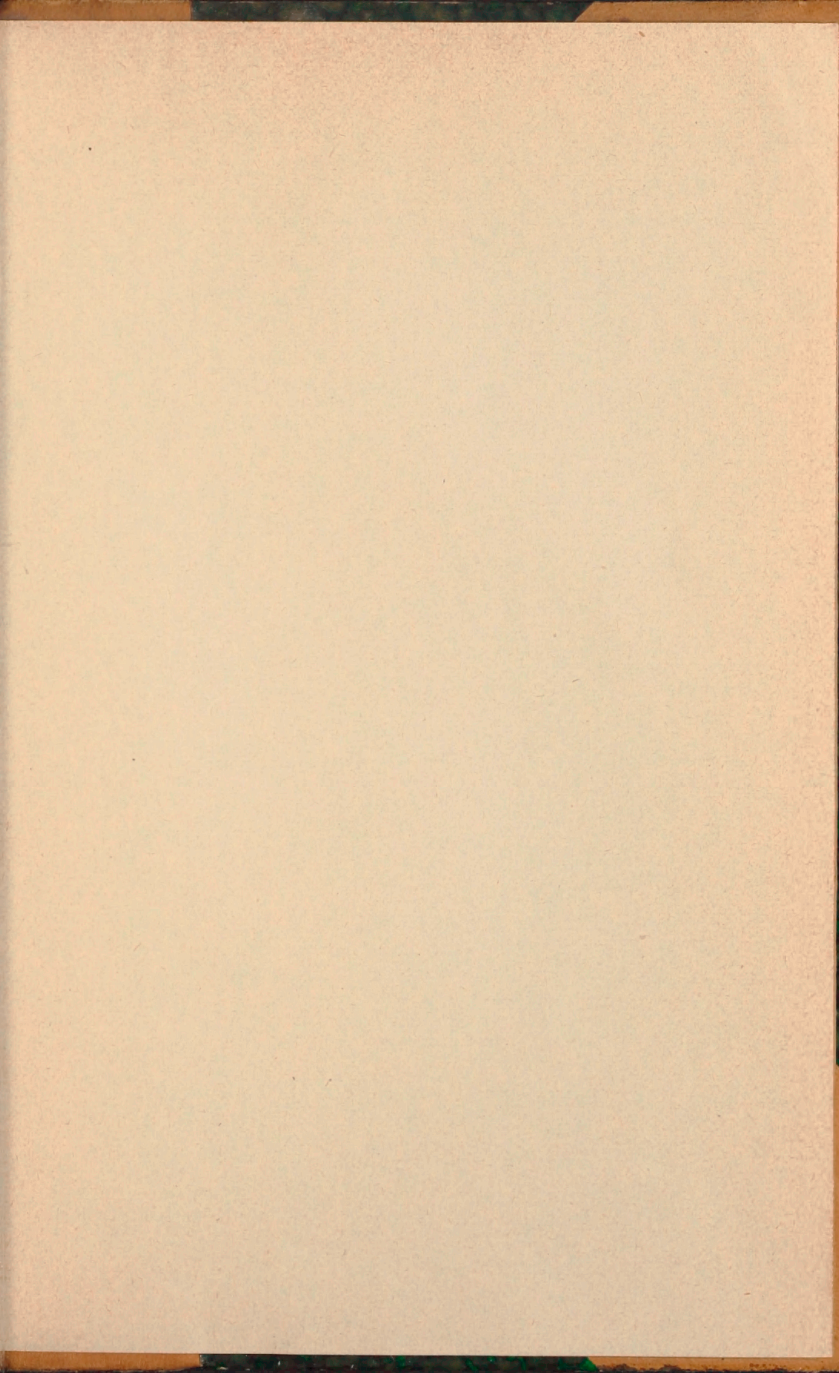
ASGERD

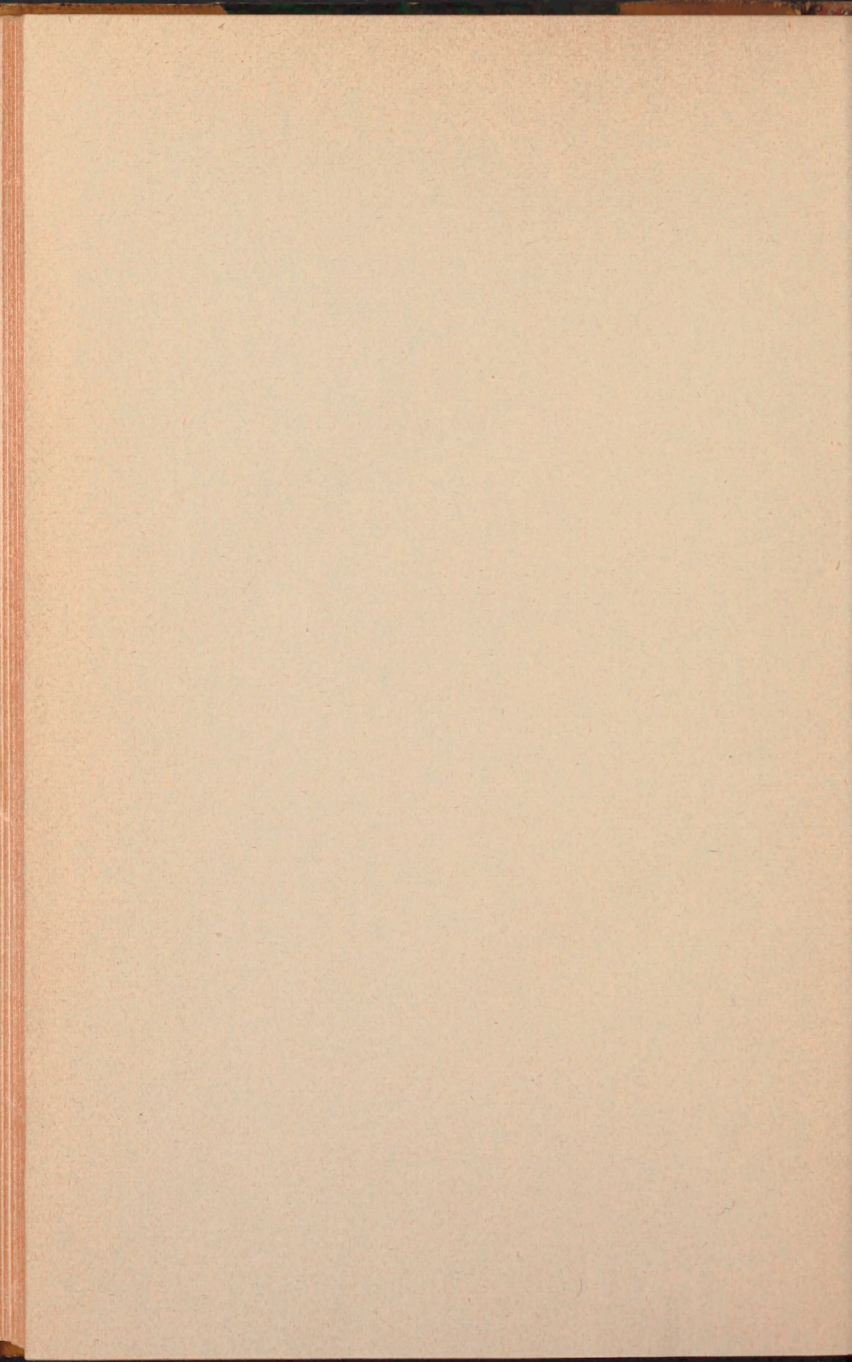
knælende.

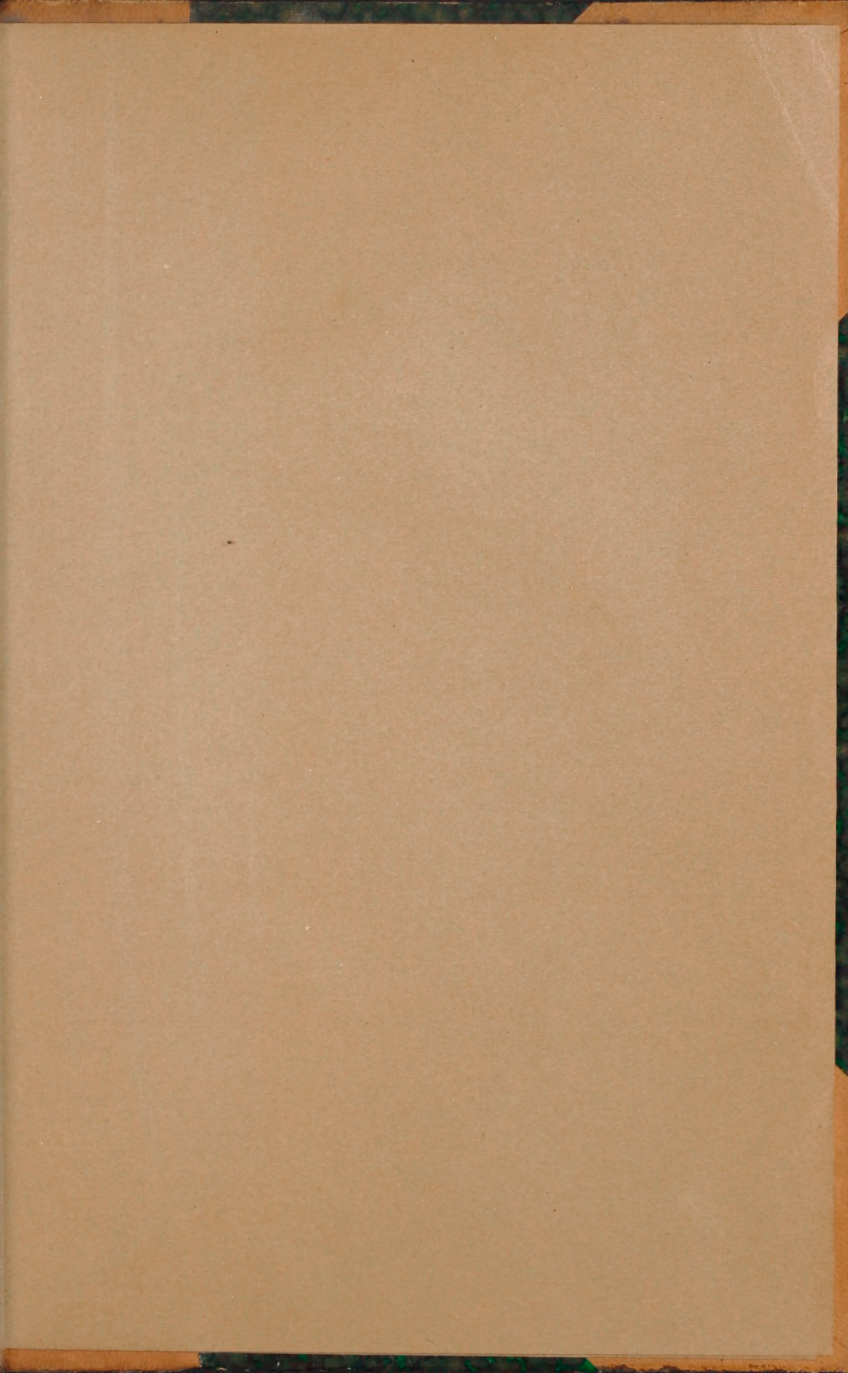
Pater noster!

Salmesangen er kommen nær. Idet hun knæler,
træder TORDIS syngende, førende en syngende
Skare Mænd og Kvinder, ind i Stuen.

Tæppet falder.

KGL. HOF-BOGBINDER
CARL PETERSENS
KØBE
GOTHERSGADE 14.

